

Sprawozdanie z oceny jakości kształcenia
Wydziału Nauk Historycznych i Pedagogicznych UWr
za rok akademicki 2024/2025

1. Liczba studentów przyjętych na I rok studiów 2024/25

A-1 – liczba studentów przyjętych na I rok studiów 2024/2025

B-2 – liczba kandydatów na jedno miejsce (liczba kandydatów/limit przyjęć – średnia)

C-4a – liczba osób, które zostały skreślone z listy studentów po semestrze zimowym

C-4b – liczba osób, które zostały skreślone z listy studentów po semestrze letnim

Tabela nr 1

Kierunek studiów	A-1	B-2	C-4a	C-4b
1. archeologia, lic.	50	145/50 – 2,9	24	1
2. archeologia, mgr	28	30/45 – 0,66	5	0
3. dziedzictwo kultury materialnej, lic.	78	146/90 – 1,62	38	2
4. etnologia i antropologia kulturowa, lic.	77	206/80 – 2,57	39	17
5. etnologia i antropologia kulturowa, mgr	20	32/40 – 0,8	2	1
6. european cultures, lic.	6	17/20 – 0,85	2	0
7. historia, lic.	148	287/150 – 1,91	78	8
8. historia zaoczne, lic.	43	69/35 – 1,97	18	1
9. historia, mgr	57	65/70 – 0,92	9	1
10. historia zaoczne, mgr	22	25/30 – 0,83	5	0
11. historia sztuki, lic.	76	255/80 – 3,12	39	4
12. historia sztuki, mgr	33	33/40 – 0,82	5	3
13. historia w przestrzeni publicznej, mgr	21	25/25 – 1	10	0
14. historia w przestrzeni publicznej, ang., mgr	0	17/20 – 0,85	0	0
15. interdyscyplinarne studia europejskie, mgr	12	23/25 – 0,92	4	1
16. kulturoznawstwo, lic.	84	86/75 – 1,14	47	3
17. kulturoznawstwo, mgr	43	46/40 – 1,15	22	4
18. militarioznawstwo, lic.	0	15/25 – 0,6	0	0
19. muzykologia, lic.	39	93/40 – 2,32	21	4
20. muzykologia, mgr	10	12/20 – 0,6	3	0
21. pedagogika, lic.	179	365/180 – 2,02	79	4
22. pedagogika zaoczne, lic.	58	190/120 – 1,58	16	+1
23. pedagogika, mgr	114	147/175 – 0,84	38	9
24. pedagogika zaoczne, mgr	70	88/125 – 0,7	24	6
25. pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna, jednolite	50	138/50 – 2,76	7	2
26. pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna, zaoczne	27	79/30 – 2,63	6	4
27. pedagogika specjalna, jednolite	60	168/50 – 3,36	22	2
28. pedagogika specjalna, zaoczne jednolite	27	85/50 – 1,7	7	5
29. psychologia, jednolite	112	2714/110 – 24,67	29	+2
30. psychologia, wieczorowe jednolite	240	543/220 – 2,46	52	7

razem	1784
w tym studia I stopnia	838
studia II stopnia	430
studia jednolite	516
w tym	
studia stacjonarne	1297
studia niestacjonarne	487

2. Liczba kandydatów na jedno miejsce

Zob. Tabela nr 1 – B-2

3. Liczba studentów, którzy złożyli ślubowanie

a. Wydział – 1474

4. Liczba osób, które zostały skreślone z listy studentów po semestrze zimowym i letnim

a. Po semestrze zimowym: zob. Tabela nr 1 – C-4a

b. Po semestrze letnim: zob. Tabela nr 1 – C-4b

5. Ocena skuteczności badań ankietowych zajęć dydaktycznych, w tym: stosunek liczby oddanych ankiet do liczby ankiet możliwych do wypełnienia

CSNiE: W semestrze zimowym 2024/2025 stopa zwrotu ankiet ewaluacyjnych na kierunku interdyscyplinarne studia europejskie wyniosła 26,6% (w tym dla I roku 34%, dla II roku 12,7%). W semestrze letnim stopa zwrotu wyniosła 48,4% (w tym dla I roku wyniosła 73,2%, jednak II rok nie wypełnił ani jednej ankiety – 0%). Brak odpowiedzi studentów II roku jest mocno zastanawiający, zwłaszcza biorąc pod uwagę aktywne informowanie i przypomnienia o ewaluacji. Sumaryczny wynik dla kierunku (37,5%) jest jednak wyższy o prawie 24% w stosunku do poprzedniego roku 2023/24 (13,6%).

Oceniając skuteczność ankiety ewaluacyjnej należy wziąć pod uwagę nie tylko dane ilościowe, które często mogą być niereprezentatywne (np. gdy ankietę wypełniła tylko 1 osoba z grupy), ale przede wszystkim jakościowe, wyrażające się w komentarzach. Niestety w tej części utrzymuje się niska aktywność studentów (całkowity brak lub pojedyncze komentarze), który uniemożliwia wychwycenie zarówno opinii pozytywnych jak i ewentualnych problemów. Ocena skuteczności badań ankietowych: niska.

Instytut Archeologii:

Semestr letni 2024/2025

Liczba zapisanych: 1583

Liczba kartek: 270

Odpowiedziało %: 17,06% (średnia ankieta dla poszczególnych zajęć: 21,81%)

Liczba komentarzy: 74

Komentarze %: 4,67%

Średnia ocen: 4,72

Semestr zimowy 2024/2025

Liczba zapisanych: 1728

Liczba kartek: 348

Odpowiedziało %: 20,14% (średnia ankieta dla poszczególnych zajęć: 20,76%)

Liczba komentarzy: 51

Komentarze %: 2,95%

Średnia ocen: 4,71

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej:

Stopa zwrotu w semestrze zimowym: 20,3%

Stopa zwrotu w semestrze letnim: 16,8%

Obserwujemy sytuację powtarzającą się od co najmniej dekady - znacznych dysproporcji między semestrami około 20 proc. w semestrze zimowym i około 16-18 w semestrze letnim. Istnieje do tego wysoka rozbieżność między jednostkowymi zajęciami - w niektórych sięga 50 proc. ale są takie, których nikt nie ocenia. Być może więc jest kwestia zaangażowania prowadzących konkretne zajęcia o

udział w ankiecie ewaluacyjnej. Bodźce zewnętrzne, np. konkurs na największą stopę zwrotu nie spełnił swojego zadania. Oceniamy skuteczność prowadzenia ankiet jako znikomą (w kontekście długoletnim).

Instytut Historii Sztuki:

Semestr zimowy 2024/2025

Liczba zapisanych: 2128

Liczba kartek: 496

Stopa zwrotu: 20,96%

Semestr letni 2024/2025

Liczba zapisanych: 1910

Liczba kartek: 294

Stopa zwrotu: 15,39%

W porównaniu z poprzednim okresem – mimo intensywnych działań zachęcających studentów do wypełniania ankiet – odnotowano wyraźny spadek stopy zwrotu. Jednocześnie, podobnie jak w poprzednich latach, zdecydowanie wyższy odsetek dotyczy semestru zimowego. Zauważalna jest kontynuacja tendencji, jaką można stwierdzić na podstawie danych z poprzednich semestrów: odsetek studentów wypełniających ankietę jest bardzo zróżnicowany (od kilku do 50%). Dotyczy to zarówno zajęć prowadzonych na studiach I stopnia (w tym w szczególności niższych lat), jak i studiów magisterskich. Wyraźną prawidłowością jest nadal to, że stopa zwrotu jest najwyższa w przypadku zajęć, które uzyskały najlepsze lub najgorsze noty, a także – najwięcej komentarzy. Jakkolwiek istnieją nadal kursy (zwłaszcza wśród seminariów magisterskich) ocenione przez grupę 1-2 uczęszczających.

Instytut Historyczny: Stosunek liczby oddanych ankiet do liczby ankiet możliwych do wypełnienia na kierunkach prowadzonych w Instytucie Historycznym w roku akademickim 2024/2025 wyniósł ogółem 23,79%, przy czym semestralne wartości zwrotu ankiet kształtowały się na poziomie 24,63% w semestrze zimowym i 22,95% w semestrze letnim. Można więc zaobserwować nieznaczny wzrost w stosunku do danych z ubiegłego roku akademickiego, kiedy liczba wypełnionych ankiet nie przekroczyła 23%. Stała tendencja wzrostowa zarysowuje się w dłuższym okresie czasu, ale wartości wzrostu sięgają rzędu 1–2%. Dodatkowo zauważono, że studenci chętniej wypełniają ankietę w semestrze zimowym, przy czym różnica między liczbą zwrotu ankiet w semestrach zimowym i letnim sięga zaledwie 1–2%. Są to więc wciąż wyniki zbyt niskie, aby można było mówić o skuteczności badań ankietowych. Uzyskane dane liczbowe nie są bowiem ani kompletne, ani reprezentatywne. Część zajęć nie została w ogóle oceniona przez studentów, a przy ocenie innych nie udzielali oni odpowiedzi na niektóre pytania. Jest też wiele ankiet wypełnionych tylko przez jedną lub dwie osoby z grupy.

Instytut Kulturoznawstwa: Badania ankietowe nie są nadal skuteczne. W semestrze zimowym ankietę wypełniło 14,12% uprawnionych, a w semestrze letnim zaledwie niecałe 5% więcej: 18,92%. Inaczej rzecz ujmując w semestrze zimowym na spodziewanych 2182 ankiet wypełniono 308. I tylko 87 komentarzy, zaś w letnim na 1395 – 265 wypełnionych i 115 komentarzy. Jest to jedyna ważna różnica. Pierwszy raz prawie połowa ankiet została wzbogacona komentarzami. Przy szczegółowej analizie danych widać różnicę pomiędzy semestrami. Dużo więcej zajęć zebrало prawie 30% ankiet. I to już są dane umożliwiające pobieżne wnioski, ale nie da się ich formułować w odniesieniu do całego kierunku. Można zaś do poszczególnych zajęć, ewentualnie roczników.

Semestr zimowy 2024/2025:

Liczba zapisanych: 2182

Liczba kartek: 308

Odpowiedziało %: 14,12%

Liczba komentarzy: 87

Semestr letni 2024/2025:

Liczba zapisanych: 1395

Liczba kartek: 264

Odpowiedziało %: 18,92%

Liczba komentarzy: 115

Instytut Muzykologii:

Semestr zimowy 2024/2025:

Liczba kart wydanych: 1102

Liczba kart wypełnionych: 330

Stopa zwrotu: 29,97%

Średnia stopa zwrotu za oba semestry: 25,56%

Semestr letni 2024/2025

Liczba kart wydanych: 1002

Liczba kart wypełnionych: 212

Stopa zwrotu: 21,16%

Wnioski: średnia stopa zwrotu za oba semestry (25,56%) jest zauważalnie wyższa niż w dwóch poprzedzających latach (w roku 2023/24 - 22,01%, a w 2022/23 – 23,25%). Podobnie wysoka była liczba komentarzy formułowanych w ankietach i wyniosła: 47 w semestrze zimowym i 56 w letnim (dla porównania: w ankietach z obu semestrów roku 2023/24 były łącznie 63 komentarze, tak więc w ubiegłym roku ilość komentarzy wzrosła niemal dwukrotnie).

Instytut Pedagogiki:

Liczba wszystkich możliwych ankiet (za semestr zimowy/letni): 22.649 / 18.356.

Łączna liczba wypełnionych ankiet: 2.722 / 1.306.

Łączna liczba komentarzy: 599 / 743.

Procent zwrotu ankiet: 12,01% / 7,11%.

Średnia za rok akademicki: 9,56%.

Instytut Psychologii:

Semestr zimowy 2024/2025:

Liczba zapisanych ankiet: 14.149

Procent zwrotu ankiet: 12,48%

Łączna liczba komentarzy: 717

Średnia ocen: 4,94

Semestr letni 2024/2025:

Liczba zapisanych ankiet: 11.459 (351

przedmiotów a tylko 299 zostało ocenionych)

Procent zwrotu ankiet: 13%

Łączna liczba komentarzy: 542

Średnia ocen: 4,6

Na podstawie uzyskanych danych można zauważyć utrzymującą się tendencję do raczej niskiej responsywności w zakresie wypełniania ankiet studenckich. Od dłuższego okresu czasu widoczna jest 12-13% stopa zwrotu ankiet. W semestrze zimowym, ze względu na większą liczebność odbywających się kursów i zajęć widoczna jest wyższa responsywność w odniesieniu do komentarzy jakościowych. Studenci, którzy już wypełnią ankietę częściej dzielą się uwagami jakościowymi dotyczącymi zrealizowanych zajęć. Ciekawym wnioskiem jest fakt, że dużą ilość komentarzy uzyskują zarówno najsłabiej, jak i najlepiej oceniane zajęcia dydaktyczne.

6. Wnioski formułowane na podstawie ankiet studenckich

CSNiE: Studenci wypełnili 37,5% ankiet udostępnionych na kierunku interdyscyplinarne studia europejskie, co jest zdecydowanie lepszym wynikiem w porównaniu do lat ubiegłych. Niestety podobnie jak poprzednio ilość komentarzy jest niewielka. Zdecydowana większość przedmiotów nie została albo w ogóle skomentowana, albo zrobiły to jedna lub dwie osoby.

Oceny wahały się w przedziale 3.40 – 5.00 z wyraźną przewagą ocen 4.50-5.00 i pojedynczymi przypadkami na poziomie 3.40-4.20. Rzadko pojawiające się komentarze są głównie pozytywne (interesujące/ rozwijające/ angażujące zajęcia, jasna komunikacja, wyrozumiałość prowadzącego/ miły prowadzący itp.). W semestrze letnim pojawiło się kilka bardziej konstruktywnych komentarzy (czy to chwalać wykorzystane metody czy wskazujących przez co wg studenta/studentki zajęcia traciły na atrakcyjności), co może stanowić cenną opinię dla prowadzących - wciąż jednak są to pojedyncze opinie do poszczególnych zajęć, dlatego trudno formułować na ich podstawie zdecydowane wnioski.

Ogólna ocena pracy dydaktycznej pracowników naukowo-dydaktycznych CSNE wydaje się jednak bardzo pozytywna. Otwarta pozostaje kwestia lepszego sposobu dotarcia do studentów i zachęcenia ich do wypełniania ankiet ewaluacyjnych i przede wszystkim dzielenia się komentarzami.

Instytut Archeologii: Zaobserwowano znaczący procentowy spadek ilości wypełnionych ankiet w stosunku do poprzedniego roku akademickiego, o około 10% w przypadku semestru zimowego i około 11% w przypadku semestru letniego. Podejmowane działania promocyjne i zachęty do wypełniania ankiet okazały się kontrskuteczne. W przeprowadzonym osobiście wywiadzie z grupą studentów (II i III rok lic. oraz I i II mgr) stwierdzono, że przyczyną niskiej stopy zwrotu ankiet jest:

- brak chęci ich wypełnienia;
- brak informacji zwrotnej, do czego służąankiety i czy wyciągane są z nich konsekwencje w przypadku kursów gorzej ocenianych;

- nieadekwatność pytań ankietowych do specyfiki kierunku i prowadzonych na nim zajęć;
- częste synchronizacje danych w USOS, powodujące czasowy brak dostępu do systemu, rzadkie zagłębienie do USOS przez studentów;
- niechęć do oceniania zajęć prowadzonych na dobrym, przeciętnym poziomie (w dobrym rozumieniu tego sformułowania), częściej oceniane są zajęcia bardzo dobrze prowadzone (wybitnie) oraz te z najgorszymi notami.

Podczas tego samego wywiadu zadano studentom pytanie jak poprawić tę sytuację i otrzymano następujące odpowiedzi:

- wygenerować informację zwrotną o wpływie ich ocen na jakość kształcenia;
- zastosować kilka przypomnień wysłanych e-mailem;
- umożliwić wypełnienie ankiety na ostatnich zajęciach;

Jednocześnie studenci podkreślają, że ankiety powinny pozostać dobrowolne.

Wciąż obserwuje się dysproporcję pomiędzy ilością ankiet „letnich” i „zimowych”, jednakże uległ on istotnej niwelacji. Nie wszyscy studenci udzielają odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w ankietach. Niektóre komentarze odnoszą się do kwestii merytorycznych, a część z nich szczegółowo opisuje aspekty wymagające poprawy lub sytuacje, które miały miejsce podczas zajęć. Wydaje się, że spadła ogólna ilość komentarzy, ale prawdopodobnie związane to jest ze spadkiem ogólnej ilości ankiet. Liczba ankiet zawierających komentarze nie przekracza 5%. W zdecydowanej większości przypadków zajęcia prowadzone w Instytucie Archeologii oceniane są bardzo pozytywnie, przy średniej ocen wahającej się pomiędzy wartościami 4,5 – 5.0. Co ciekawe tak wysoko oceniane przedmioty mają wysoką stopę zwrotu ankiet, zdecydowanie ponad przeciętną. Można z tego wysnuć wniosek, że prowadzący te kursy potrafią wysokim poziomem swojej wiedzy, zaangażowania oraz doskonałym kontaktem ze studentami niejako wywrzeć na nich presję i zachęcić do wystawienia opinii. Z drugiej strony najniższe oceny dotyczą zajęć ocenianych również przez liczne grono studentów, wobec czego ankiety są przydatnym narzędziem. Bardzo cieszą wysokie noty, jakie studenci wystawiają doktorantom, pomimo, że wśród tego grona są osoby posiadające mniejsze (pozornie?) kompetencje dydaktyczne. Najczęściej pojawiały się komentarze w stylu „Dobrze chłopak robi, dajcie mu ten doktorat, bo zasługuje” ; „git nauczyciel, super zajęcia, przejrzyste i klarowne proszę awansować kolegę”; „uratował mnie na zaliczeniu sigma”. W komentarzach często spotykane są kolokwializmy i slang młodzieżowy, co jednak podkreśla euforyczny stosunek studentów do prowadzących zajęcia. Nie odnotowano przypadków hejtu. Oceny poniżej wartości 4.0 są w Instytucie Archeologii absolutnie pojedyncze. Dominująca część komentarzy i opinii ankietowanych studentów o prowadzonych zajęciach jest pozytywna, część z nich wprost euforyczna wskazująca na duże zaangażowanie prowadzących zajęcia. Przykładowo: „Bardzo fajne zajęcia, bardzo sympatyczna prowadząca”, „Fajnie przedstawiony materiał w przyjazny sposób”, „super nauczyciel, super zajęcia dajcie mu króla”. Dotyczy to zarówno formy prowadzonych zajęć, zaangażowania prowadzących, jak i realizowanych treści programowych. Studenci wysoko oceniali pewne modyfikacje wynikające z urozmaiconej formy prowadzenia zajęć („Wiadomości przekazywane podczas zajęć były pouczające i ciekawe. Świetnym aspektem wieńczącym wykład była wycieczka turystyczna, jako idealna forma podsumowania przekazywanych treści”, „Doceniam, że prowadząca podeszła do tych zajęć w zupełnie inny sposób niż reszta z tego „cyklu”. Duży plus za wyciągnięcie ręki w stronę studentów i takie ludzkie podejście”). Wysoko oceniane są kursy zlecane na zewnątrz Instytutu, co skłania do ich kontynuowania. Zarówno w zakresie ocen wystawianych przez studentów, jak i komentarzy wydaje się, że jakość kształcenia na kierunku archeologia oceniana jest bardzo dobrze. Najwyżej oceniane są takie cechy zajęć jak komunikatywność wykładowcy w czasie zajęć, w tym jego otwartość na pytania i dyskusje związane z treścią zajęć oraz przygotowanie i zaangażowanie nauczyciela w prowadzenie zajęć. Warto podkreślić, że skrajne opinie (zarówno bardzo pozytywne, jak i bardziej stonowane) dotyczyć mogły tych samych zajęć, co należy ocenić nie jako brak (lub nadzwyczaj wybitne) kompetencji prowadzącego, lecz pochodną oczekiwań samych studentów.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Generalne wnioski z ankiet zostały zawarte w poprzednim punkcie – co do stopy zwrotu i użyteczności do prowadzenia oceny jakości kształcenia. Można powtórzyć wnioski z poprzednich lat, iż oceny opisowe pojawiają się w wypadku zajęć ocenianych bardzo wysoko lub bardzo nisko. Jest ich i tak niewiele do tego często nie mają charakteru merytorycznego lecz odnoszą się do wrażeń subiektywnych - używa się pojęć nieprecyzyjnych (podoba

mi się, nie podoba mi się). Co charakterystyczne, te same zajęcia, prowadzone przez tych samych prowadzących mogą być oceniane lepiej lub gorzej w różnych latach - dużą rolę odgrywa tu więc samo przygotowanie studentów. . Jedyny pojawiający się problem z zajęciami (jedna z prowadzących) związany jest ze sposobem organizacji zajęć raczej niż z samym sposobem przekazywania treści (o czym świadczą hospitacje).

Instytut Historii Sztuki: Pomimo działań zachęcających studentów do udziału w ankietach, stopa zwrotu w semestrze zarówno zimowym, jak i letnim, była niższa niż w poprzednim roku akademickim. Zauważalna jest kontynuacja tendencji, jaką można stwierdzić na podstawie danych z poprzednich semestrów: odsetek studentów wypełniających ankietę jest bardzo zróżnicowany. Dotyczy to zarówno zajęć prowadzonych na studiach I stopnia (w tym w szczególności niższych lat), jak i studiów magisterskich. Wyraźną prawidłowością jest nadal to, że stopa zwrotu jest najwyższa w przypadku zajęć, które uzyskały najlepsze lub najgorsze noty, a także – najwięcej komentarzy. Jakkolwiek istnieją nadal kursy (zwłaszcza wśród seminariów magisterskich) ocenione przez grupę 1-2 uczęszczających, wynika to jednak zwykle z niskiej liczby uczestników tych zajęć.

Niska stopa zwrotu w przypadku wielu kursów sprawia, że oceny wystawiane przez studentów dla części z nich mają ograniczoną wartość. Szczególnym dowodem tego jest sytuacja, gdy niskiej ocenie liczbowej, wystawionej przez niewielką liczbę osób, towarzyszą bardzo pozytywne komentarze.

Zwraca uwagę wysoka ocena większości wykładów kursowych – jedną z prawdopodobnych przyczyn tego stanu rzeczy może być uwzględnianie przez prowadzących ocen oraz krytycznych komentarzy zawartych w ankietach w poprzednich latach.

Dzięki podjęciu stosownych działań nie pojawił się formułowany w poprzednim roku zarzut braku odbywania zajęć i nieinformowania o tym studentów (w przypadku jednego z przedmiotów) oraz skracania czasu trwania zajęć (w przypadku jednego z przedmiotów).

Instytut Historyczny: Studenci wypełnili zaledwie 23,79% ankiet udostępnionych w Instytucie Historycznym, niechętnie dzieląc się szczegółowymi uwagami na temat przeprowadzonych zajęć. Zauważono, że opinie częściej formułowano w semestrze zimowym. Zdecydowana większość przedmiotów nie została albo w ogóle skomentowana, albo zrobiły to jedna, dwie lub trzy osoby. Liczniejsze opinie, od czterech do ośmiu (to najwyższa liczba komentarzy), należą do rzadkości i dotyczą z reguły zajęć prowadzonych przez osoby oceniane bardzo pozytywnie lub negatywnie. Wiele opinii wzajemnie się wyklucza (np. dla jednego respondenta zajęcia były interesujące, dla innego nudne, egzamin jeden student ocenił jako przyjemny, inny podsumował jako „bez sensu”). Oceny bardzo dobre (5,0) otrzymywali przeważnie prowadzący seminaria licencjackie i magisterskie, ale zdarzały się one także stosunkowo często w przypadku zajęć innego typu (wykłady, warsztaty, konwersatoria), przy czym zajęcia te były zwykle oceniane przez jedną lub dwie osoby, sporadycznie przez większą liczbę studentów, ale nie przekraczała ona ośmiu osób. Nie zawsze więc są to oceny w pełni reprezentatywne. Większość ocen zawiera się w przedziale od 4,0 do 5,0, odzwierciedlając ogólne zadowolenie studentów z oferty dydaktycznej i sposobu prowadzenia zajęć. Zdarzają się jednak także oceny niskie (od 3,00 do 3,99) oraz – w liczbie trzech w semestrze zimowym – bardzo niskie (od 1,00 do 2,92), uzasadnione dodatkowo w komentarzach, ale część z nich nie wydaje się miarodajna ze względu na niewielką liczbę osób oceniających. Zauważono, że niższe oceny pojawiały się przeważnie w przypadku zajęć, podczas których zawodziła komunikatywność prowadzącego, brakowało uporządkowania i ustrukturyzowania przekazywanych treści oraz stosowano nieatrakcyjne bądź słabo zróżnicowane formy dydaktyczne (np. wykład odczytywany z notatek). Należy podkreślić, że niektórzy prowadzący z niskimi ocenami za jedne zajęcia uzyskiwali wysokie oceny za inne, na co wpływ zdaje się mieć poziom trudności i atrakcyjność samego przedmiotu. Niekiedy ten sam przedmiot jedna osoba oceniała negatywnie, a inna pozytywnie, co dokumentuje osobiste preferencje studentów i niekoniecznie odzwierciedla rzeczywistą jakość zajęć. Jest też kilkoro prowadzących, którzy po raz kolejny otrzymali niską ocenę za więcej niż jedno zajęcia. Wśród prowadzących z najniższymi ocenami (od 1,00 do 3,99) są etatowi pracownicy Instytutu Historycznego oraz po dwóch wykładowców z CEN i zaprzyjaźnionej jednostki na WNHIP UWr. Zauważono, że w roku sprawozdawczym wyżej oceniono niektóre zajęcia nisko ocenione w roku akademickim 2023/2024. Cieszą przeważnie bardzo dobre opinie na temat zajęć prowadzonych przez doktorantów. Krytycznie oceniane zostały zajęcia prowadzone przez dwóch pracowników CEN.

Instytut Kulturoznawstwa: Jeśli różnica w liczbie ankiet pomiędzy semestrami zimowym i letnim okaże się zapowiedzią trendu, to za dwa lata będziemy mieli dane do formułowania nieśmiałych wniosków. W chwili obecnej bazujemy na zbyt małych liczbach. Wyraźna większość zajęć oceniana jest dobrze, a nawet bardzo dobrze. Na tym tle zwracają uwagę zajęcia oceniane przeciętnie (średnia nieco powyżej 3) i słabo (średnia poniżej 3). Niestety te ostatnie zebrały rekordową liczbę ankiet i opinii, choć trzeba zauważyć, że nadal jest to zaledwie 34%.

Instytut Muzykologii: Ogólna ocena pracy dydaktycznej pracowników, doktorantów i współ-pracowników Instytutu Muzykologii na podstawie wyników ankiet ewaluacyjnych jest bardzo pozytywna, co wskazuje na kontynuację wieloletniego trendu. Po semestrze zimowym na 80 ocenionych kursów 5 otrzymało oceny średnie poniżej 4,0 (w przedziale: 3,26-3,96), zaś w semestrze letnim na 89 ocenionych kursów jedynie 2 uzyskały ocenę niższą niż 4,0 (oceny: 3,49 oraz 3,2). Pozostałe otrzymały oceny powyżej średniej 4,0, z tego większość kursów otrzymała oceny w przedziale 4,5 do 5,0. Pozytywne opinie wyrażone ocenami potwierdzają bardzo pozytywne (w większości) komentarze.

Instytut Pedagogiki: Wnioski z ankiet studenckich: Należy zauważyć bardzo niski zwrot ankiet w obu semestrach – niektóre zajęcia nie zostały ocenione przez żadnego studenta, zaś wiele zajęć zostało ocenionych przez 1-2 osoby z danej grupy. Oceniając skuteczność ankiety ewaluacyjnej, należy wskazać nie tylko na ich niereprezentatywność pod względem ilościowym, ale też jakościowym, wyrażającym się w komentarzach. Niestety, również w tej części zauważa się spadek aktywności studentów (brak komentarzy lub bardzo nieliczne), który utrudnia wychwycenie opinii pozytywnych jak i problemów doświadczanych przez respondentów, dostrzegania pewnych tendencji nasilających się lub słabnących. Nie do rozstrzygnięcia pozostają następujące kwestie: 1) czy ankiety wypełniają studenci systematycznie uczestniczący w zajęciach, przygotowani do nich, realizujący zadania związane z danym przedmiotem? 2) czy ich intencją jest próba nagrodzenia lub ukarania nauczyciela akademickiego za wysokie lub niskie oceny na zaliczenie przedmiotu, czy jednak merytoryczna ocena realizowanych przez niego zajęć? W związku z powyższym, trudno rezultaty badania ankietowego uznać za miarodajne dla oceny poziomu tak rzadko ocenianych zajęć. Dodatkowe źródło informacji mogłaby stanowić analiza napisanych przez studentów komentarzy słownych. Te są jednak bardzo nieliczne, a zatem nie pozwalają miarodajnie wnioskować na temat rzeczywistej jakości zajęć.

Zdecydowana większość wystawionych ocen w obu semestrach, to bardzo dobre lub dobre.

W ankietach studentów dominują komentarze przychylne, jednak w dużym stopniu mają one charakter bardziej emocjonalny niż merytoryczny. Dotyczą przyjaznego nastawienia do studentów, służenia radą i pomocą nie tylko w zakresie realizowanego przedmiotu, wyrozumiałości, czy pogodnego usposobienia. Wysoko oceniane są osoby, które pozostawiają studentom przestrzeń na dyskusję, stosują metody aktywizujące, pobudzające do kreatywnego, ale i niestandardowego myślenia, stosują zróżnicowane metody nauczania oraz pomoce dydaktyczne. Studenci podkreślali rozległą wiedzę osób prowadzących wykłady i ćwiczenia, klarowny i zrozumiały sposób jej przekazywania, świetną znajomość literatury przedmiotu i taki jej dobór by była interesująca dla studentów oraz, co istotne, dostępna. Wysoko ceniona jest umiejętność wskazywania konkretnych przykładów, w których wiedza teoretyczna może zostać wykorzystana w praktyce oraz wiedza i doświadczenie zdobywane przez wykładowców poza Uczelnią (np. jako terapeuta, kurator sądowy, logopeda). Warto podkreślić, że studenci przywiązują dużą wagę do praktycznego wymiaru swojej edukacji. Zauważają i doceniają pasję oraz zaangażowanie/cierpliwość w wyjaśnianiu trudniejszych kwestii. Kolejnym bardzo często sygnalizowanym zagadnieniem była przejrzysta i konsekwentna metoda oceniania efektów nauki, realizacja zaplanowanych treści programowych i racjonalne obciążanie studentów zadaniami do samodzielnego wykonania. Negatywne komentarze studentów oscylują przede wszystkim wokół następujących problemów: 1) nietrzymanie się założeń zawartych w sylabusie, 2) niejasne kryteria oceniania lub ich zmiana w trakcie semestru i związane z tym nieporozumienia oraz zarzuty niesprawiedliwego oceniania, 3) nieatrakcyjny, monotonny lub chaotyczny sposób prowadzenia zajęć, nieumiejętność aktywizowania grupy, 4) niewielkie osobiste zaangażowanie w realizację zadań dydaktycznych (ustawiczne „wyręczanie się studentami”), 5) nieprzychylnie postawy wobec studentów, 6) działanie w ciągłym pośpiechu generującym niepotrzebny stres, niepunktualność, czy przedłużanie

zając kosztem przerwy, 7) niewystarczająca dostępność prowadzących (opuszczanie godzin konsultacji, nieodpowiadania na maile).

Niepokojące jest to, że zgłaszane zastrzeżenia powtarzają się w stosunku do poprzedniego roku akademickiego, co wskazuje na niewystarczająco efektywne starania o podniesienie poziomu jakości kształcenia. Można zatem spodziewać się ich również w przyszłej ewaluacji. Warto zwrócić uwagę, że wśród prowadzących zajęcia są osoby zbierające komentarze o bardzo różnej treści, od pełnych uznania do bardzo krytycznych, nawet jeśli chodzi o ten sam przedmiot. W związku z niewielką liczbą wypełnionych formularzy ankiet, można zarekomendować wysyłanie pod koniec semestru maili do studentów, przypominających im o możliwości udzielenia informacji zwrotnych prowadzącym, a także zachęcać pracowników, aby informowali studentów o procedurze ankietowej w prowadzonych przez nich grupach zajęciowych. Wskazane byłoby uwrażliwienie osób prowadzących zajęcia na konieczność konsekwentnej realizacji treści programowych, trzymania się ustalonych zasad oceny wiedzy, umiejętności i postawy akademickiej studentów oraz sposobu zaliczenia przedmiotu. Z komentarzy studentów wynika, że bardzo cenią sobie praktyczne odniesienia wiedzy akademickiej, więc warto zwracać uwagę także na ten aspekt. Ponadto, warto byłoby przeanalizować najslabiej oceniane zajęcia, aby przeprowadzić ewentualne rozmowy wyjaśniające z pracownikami, których rezultaty znacznie odstępują od średnich wyników.

Psychologii: W zdecydowanej większości zajęcia prowadzone w Instytucie Psychologii zostały ocenione bardzo dobrze zarówno w semestrze zimowym, jak i letnim. Podobnie jak w poprzednich sprawozdaniach istotne wydaje się motywowanie i zachęcanie studentów do większej responsywności w zakresie wypełniania ankiet. Ponownie taka rekomendacja została przekazana przez zespół KOJK do Dyrektora ds. Dydaktycznych w IP. Rekomendowano jej przekazanie także Opiekunom poszczególnych roczników. Ważny wniosek dotyczy utrzymującej się tendencji dotyczącej tych słabiej ocenianych przedmiotów - widoczne są powtarzające się, krytyczne uwagi studentów. Dodatkowo widoczna jest powtarzalność ocen w perspektywie ostatnich lat – tzn. Pracownicy uzyskujący słabsze oceny otrzymali je również w roku 2024/2025. Nasuwa to wniosek dla kadry kierowniczej dotyczący ewentualnych działań zaradczo-wyjaśniających dedykowanych tej części pracowników.

Zauważalne są powtarzające się bardzo pozytywne, ale i bardzo krytyczne komentarze dotyczące pracowników zatrudnionych na tzw. "zlecenia". Są to najczęściej praktycy – osoby pozyskiwane z rynku zewnętrznego jako specjaliści w poszczególnych dziedzinach psychologii. Widoczna jest polaryzacja ocen studentów. Niektórzy dydaktycy zostali ocenieni bardzo pozytywnie, inni zaś bardzo krytycznie - szczególnie jak chodzi o znajomość i przestrzeganie standardów akademickich związanych z terminowością procesu dydaktycznego, kompetencjami dydaktycznymi prowadzących, którzy jako eksperci nie zawsze posiadają wystarczające umiejętności do pracy dydaktycznej ze studentami. Tegoroczne ankiety nasuwają wniosek związany z wdrożeniem specyficznego przygotowania – mentoringu dla osób podejmujących zlecenia dydaktyczne w IP. Taka informacja zostanie przekazana do Dyrektora ds. Dydaktycznych.

7. Dobre praktyki wskazywane w ankietach studenckich

CSNiE: Podobnie jak w ubiegłym roku z uwagi na małą ilość komentarzy nie jest możliwe wyciągnięcie konkretnych wniosków nt. dobrych praktyk. Te komentarze, które jednak się pojawiły wskazują, że zajęcia prowadzone były w sposób interesujący oraz angażujący, chwalone było dobre podejście do studentów i przedmiotu, wykorzystując interesujące metody nauczania i luźniejszy tryb przyswajania wiedzy czy też ciekawą formę zaliczeń.

Instytut Archeologii: Ponieważ Instytut Archeologii jest stosunkowo niewielką jednostką, studenci szczególnie wysoko oceniają bardzo dobry kontakt z prowadzącymi, ich dostępność oraz otwartość na rozmowy i dyskusje, często odbywające się nieformalnie, poza wyznaczonymi godzinami konsultacji (na które zresztą również chętnie uczęszczają). Częstą praktyką jest także to, że po zakończeniu zajęć studenci podchodzą do wykładowców, by dopytać o szczegóły omawianych zagadnień. Podobnie jak w poprzednich latach studenci doceniają bogatą ofertę zajęć praktycznych, warsztatowych i laboratoryjnych, które umożliwiają kontakt z autentycznym materiałem archeologicznym. Szczególnie wysokie oceny i entuzjastyczne opinie uzyskują przedmioty, podczas których studenci samodzielnie

pracują z zabytkami, ponadto zajęcia terenowe i laboratoryjne. Zajęcia terenowe, takie jak np. metodyka badań archeologicznych, mimo trudności wynikających z warunków pogodowych, są niezmiennie oceniane bardzo wysoko – studenci podkreślają satysfakcję z nabytej wiedzy i doświadczenia. Doceniane jest również wykorzystywanie nowoczesnych technologii, oprogramowania i specjalistycznego sprzętu w toku studiów. Studenci chwalą uporządkowany i logiczny sposób przekazywania treści oraz metody pracy podczas konwersatoriów, które często obejmują wizyty w specjalistycznych laboratoriach i umożliwiają praktyczne zastosowanie wiedzy teoretycznej, m.in. poprzez korzystanie z urządzeń pomiarowych. Studenci chętnie angażują się w dodatkowe, często wolontariackie projekty badawcze, takie jak prospekcje, badania weryfikacyjne, powierzchniowe i sondażowe czy kwerendy archiwalne i muzealne. Bardzo wysokie oceny uzyskane przez doktorantów prowadzących zajęcia świadczą o skutecznych metodach wprowadzania ich w działalność dydaktyczną przez promotorów i dobrej współpracy. Studenci z uznaniem wypowiadają się również o możliwości uczestnictwa w licznych, często ponadprogramowych projektach badawczych – terenowych, wykopaliskowych, nieinwazyjnych, a także w kwerendach muzealnych i archiwalnych. Biorą w nich udział licznie i z dużym zaangażowaniem, a ich pozytywne opinie o tych aktywnościach często pojawiają się przy okazji ocen zajęć wynikających z programu studiów.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Studenci wskazują w wielu wypadkach na interesującą tematykę zajęć oraz duże zaangażowanie prowadzących, zarówno w zakresie przygotowania materiałów, metody zajęć jak i gotowości do poświęcania uwagi indywidualnym uczestnikom zajęć. Pojawiają się głosy wręcz onieśmienia ze strony studentów w zetknięciu z wiedzą prowadzących.

Instytut Historii Sztuki: W ankietach z obu semestrów przeważały komentarze pozytywne. Wśród dobrych praktyk można wymienić następujące:

- Jasne i klarowne zasady zaliczenia.
- Utrzymywanie stałej i regularnej komunikacji ze studentami.
- Zaangażowanie prowadzącego.
- Sposób prowadzenia zajęć angażujący studentów. Szczególnie ceniona możliwość prowadzenia dyskusji.
- Prowadzenie zajęć w terenie oraz w instytucjach zajmujących się dokumentacją zabytków, konserwatorstwem itp.
- Otwartość na zadawane pytania.
- Uporządkowany, usystematyzowany, klarowny tok wywodu.
- Instruktywna i klarowna prezentacja multimedialna do wykładu.
- Konstruktywna krytyka, kultura wypowiedzi.
- Starannie przygotowane prezentacje multimedialne.

Instytut Historyczny: Do pozytywnych praktyk wymienianych najczęściej w ankietach przez studentów należą: kreatywność, zaangażowanie, profesjonalizm i rzetelność prowadzących, merytoryczne przygotowanie do zajęć, świetna atmosfera na zajęciach, klarowny przekaz, inspirujące dyskusje, umiejętność łączenia teorii z praktyką i – przede wszystkim – zajęcia terenowe. Podkreślano też życzliwość i empatię niektórych prowadzących w stosunku do studentów, otwartość na dyskusje oraz poświęcanie im – także poza godzinami zajęć i konsultacji – czas. W kilku przypadkach oceniający doceniali wysoką kulturę osobistą prowadzących. Dostrzeżono pozytywną w stosunku do roku akademickiego 2023/2024 zmianę w zakresie uwag dotyczących nieprzestrzegania sylabusów przedmiotowych. W bieżącym roku akademickim są one sporadyczne.

Instytut Kulturoznawstwa: Dla studentów kulturoznawstwa bardzo ważna jest rzetelność. Chwalą za punktualność, klarowne zasady zaliczenia, wymagania, zorganizowanie i przygotowanie do zajęć. Po drugie często podkreślana jest otwartość, zaangażowanie i życzliwość prowadzących. Po trzecie ważna dla studentów jest praca w grupach. I wreszcie po czwarte wiedza, której doniosłość wykracza poza mury uniwersytetu.

Instytut Muzykologii: W pozytywnych komentarzach, podobnie jak w poprzednich latach, zwracano uwagę na kompetencje merytoryczne prowadzących, ich zaangażowanie podczas zajęć, komunikatywność (umiejętność przekazywania i wyjaśniania treści), otwartość na pytania i problemy studentów. Bardzo pozytywnie oceniono także różnorodność metod dydaktycznych (np. dobór urozmaiconych materiałów audiowizualnych prezentowanych podczas zajęć), a także zróżnicowanie tematyki zajęć i zadawanych lektur. Wśród ciekawych, dotąd nieodnotowanych w ankietach praktyk, pojawia się też następująca uwaga: „Małe kolokwia co tydzień z poprzednich zajęć to świetna metoda na zapamiętanie treści, bardzo dziękuję za nie.” Pojawiały się też kilkakrotnie bardzo pozytywne oceny licznych w Instytucie Muzykologii zajęć terenowych: „Zajęcia terenowe są bardzo rozwijające. Zdobywa się potrzebne doświadczenie i umiejętności praktyczne”.

Instytut Pedagogiki: Z treści ankiet wynika, że studenci bardzo cenią sobie klarowny i konsekwentnie realizowany system oceny ich pracy, a także właściwą organizację procesu dydaktycznego – poczynając od sformułowania celów przedmiotu, określenia wymagań i kryteriów jego zaliczenia, przez adekwatną metodykę realizacji zajęć, po sprawiedliwe ocenianie. Akceptują zaplanowany z odpowiednim wyprzedzeniem plan działań/zadań, które mają do wykonania (wielu z nich podejmuje pracę zarobkową). Uważają za istotny sprawny system przepływu informacji, a także umiejętność wykorzystania przez prowadzących zróżnicowanych metod przekazywania wiedzy. Wyróżniają również właściwą postawę wobec nich oraz podejście do procesu dydaktycznego. Podkreślają kreatywność, życzliwość, otwartość na pytania i dyskusje, zaangażowanie i chęć dzielenia się wiedzą, gotowość do wytłumaczenia mniej zrozumiałych treści, dyskusji ze studentami, a także stosowanie różnych metod aktywizujących oraz odwołania do codziennego życia, wreszcie – bezpieczną, przyjazną atmosferę podczas pracy. Uwagi – nawet pozytywne – są jednak dość ogólne, niemerytoryczne; często wyrażają jedynie emocjonalny stosunek do zajęć i do prowadzącego.

Instytut Psychologii: Zarówno semestr zimowy, jak i letni zostały ocenione bardzo pozytywnie, przy czym nieco wyżej ($M=4,94$) semestr zimowy. Wśród dobrych praktyk oraz atutów osób prowadzących najczęściej wskazywano:

- Bardzo dobre przygotowanie merytoryczne prowadzących
- Wprowadzenie jasnych, klarownych zasad pracy, obowiązujących terminów, dokładnych wymogów
- Profesjonalną postawę dydaktyków - kulturę wypowiedzi, jakość komunikacji z prowadzącymi (otwartość, życzliwość w kontaktach bezpośrednich, ale i mailowych)
- Szybką i wysoką responsywność prowadzących - reagowanie na wiadomości mailowe, udzielanie odpowiedzi na zapytania studentów
- Regularne przeprowadzanie zajęć dydaktycznych (ewentualnie informowanie o nieobecnościach, spóźnieniach itd.)
- Dotrzymywanie ustaleń
- Dzielenie się także praktycznymi aspektami posiadanego doświadczenia - szczególnie podczas zajęć konwersatoryjnych i warsztatowych

8. Problemy wskazywane w ankietach studenckich

CSNiE: W ankietach nie pojawiły się jednoznacznie negatywne komentarze. Pojedyncze komentarze zawierające konstruktywną krytykę wskazywały m.in. na zdecydowaną przewagę prezentacji studentów w zajęciach, przez co wg komentującego traciły one na atrakcyjności. W przypadku przedmiotu związanego z kulturą europejską pojawił się komentarz zwracający uwagę na przewagę tematów skoncentrowanych na kulturze polsko-niemieckiej i niemieckiej zamiast europejskiej albo w przypadku kultury audiowizualnej skupienie się głównie na kinie a mniej na innych mediach. Tak jak jednak wspomniano, może to stanowić cenną opinię dla prowadzących - wciąż jednak są to pojedyncze opinie do poszczególnych zajęć.

Instytut Archeologii: W odniesieniu do niewielkiej grupy prowadzących część studentów deklaruje odczuwanie wyraźnego respektu. Ponownie jak w latach ubiegłych wynika on głównie z (postrzeganej przez studentów) surowości zasad zaliczenia, choć należy podkreślić, że kryteria te są każdorazowo jasno przedstawiane na początku zajęć i mają charakter dobrze uzasadniony oraz optymalnie

dostosowany do celów dydaktycznych. W pojedynczych przypadkach studenci zwracali uwagę na pewien brak spójności w sposobie prowadzenia zajęć. Niekiedy formułowane jest oczekiwanie studentów dotyczące większej przejrzystości i uporządkowania przekazywanych treści oraz klarownego przedstawiania zasad oceniania. Odnotowano spadek ogólnej liczby komentarzy w porównaniu z ankietami z poprzedniego roku, komentarze te są również niestety coraz krótsze. Na szczególne podkreślenie zasługuje wysoka kultura osobista studentów – nawet w opiniach krytycznych zachowują oni rzeczowy ton, unikając personalnych czy emocjonalnych sformułowań, koncentrując się raczej na konstruktywnych uwagach.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Studenci incydentalnie zwracali uwagę na duże nagromadzenie materiału do przyswojenia, w związku z tym wskazywano na większe ustrukturyzowanie treści, w tym wcześniejsze udostępnianie materiałów do zapoznania. Pojawiały się w związku z tym sugestie chaosu przy organizacji zajęć. Właściwie w jednym tylko przypadku na przestrzeni całego roku akademickiego pojawił się problem natury dyscyplinarnej – notorycznego spóźniania się na zajęcia prowadzące, co wpływało na realizację tematyki zajęć.

Instytut Historii Sztuki: Komentarzy o charakterze negatywnym były nieliczne i dotyczyły następujących problemów:

- Niedostateczne ustrukturyzowanie wypowiedzi, W nielicznych wypadkach krytykowany był chaotyczny sposób prowadzenia zajęć
- Brak odpowiedniego przygotowania do zajęć
- Niewystarczające wprowadzenie do trudnych i skomplikowanych projektów
- Brak możliwości dyskusji
- Brak klarownych zasad zaliczenia: zmiana zasad zaliczenia w trakcie semestru,
- Brak wyjaśnienia powodu wystawienia ocen z przedmiotu; Brak informacji zwrotnej do prac (studenci nie wiedzą, co poprawić, brak komentarzy do ocen).
- Spiętrzenie zadań pod koniec semestru
- Brak odpowiedniej komunikacji ze studentami

Instytut Historyczny: Nie wyeliminowano zupełnie problemów związanych z realizacją sylabusów przedmiotowych, choć uwag na ten temat było w bieżącym roku sprawozdawczym zdecydowanie mniej niż w ubiegłym. Studenci odnotowywali przypadki braku klarownych zasad oceny, niezgodności problematyki zajęć z treściami zawartymi w sylabusie oraz zmiany zasad zaliczenia przedmiotu w trakcie semestru. Były to jednak sytuacje sporadyczne. Nie zawsze udawało się prowadzącym zrealizować przewidziany w sylabusie program. Przy niektórych zajęciach pojawiały się postulaty zwiększenia ich wymiaru. W ankietach wskazywano też niekiedy na trudności związane z przekazywaniem wiedzy, m.in. chaotyczność zajęć, powtarzalność tych samych treści na różnych zajęciach, zbyt późne udostępnianie materiałów na kolejne zajęcia, stosowanie tych samych, słabo urozmaiconych form dydaktycznych, a przede wszystkim odchodzenie od tematu i osobiste dygresje prowadzących. Skarżono się na uniemożliwianie studentom pełnej wypowiedzi, stronniczość prowadzących i niesprawiedliwy system oceniania. Podnoszono także kwestię niepojawiania się niektórych osób na zajęciach bez wcześniejszej zapowiedzi bądź ich spóźniania się. Studenci reagowali także na przejawy niewłaściwych zachowań wykładowców, zwracając uwagę na lekceważący stosunek niektórych z nich do zajęć i studentów, aroganckie i niekulturalne zachowanie wobec uczestników zajęć, przejawiające się szczególnie w formie publicznie formułowanych obraźliwych wypowiedzi, czy też odbieranie telefonów w trakcie zajęć. Pod adresem dwóch prowadzących sformułowano zarzuty dotyczące wygłaszania osobistych przekonań politycznych oraz niestosownych treści o charakterze mizoginicznym, a jednemu z nich przypisano dodatkowo szerzenie poglądów ksenofobicznych.

Instytut Kulturoznawstwa: W kilku ankietach krytyce poddane zostały warunki w salach wykładowych; braki w sprzęcie i umeblowaniu. Drugim problemem są odstępstwa od zapowiedzianych wymagań, niepunktualność i nierzetelność. Trzecim – tzw. prezentacje. Nawet w odniesieniu do lubianych i chwalonych wykładowców taka forma zajęć i zaliczeń jest niechętnie przyjmowana przez studentów. Niestety oprócz wymienionych powyżej ogólnych uwag i wniosków w ankietach pojawiły

się bardzo niepokojące informacje o zjawiskach „przemocowych”. Ankietowani zwracają uwagę na zachowania, które naruszają ich godność i poczucie wartości.

Instytut Muzykologii: Nieliczne uwagi krytyczne wyrażone w ankietach dotyczyły:

1. problemów komunikacyjnych na poziomie werbalnym (zbyt ciche mówienie podczas prowadzenia zajęć, zbyt szybkie przedstawianie treści wykładowych),
2. niskiej atrakcyjności zajęć nieurozmaiconych przykładami oraz opartych na czytanej formie wykładów,
3. zbyt dużego obciążenia zadaniami z przedmiotu podczas jednych zajęć,
4. nadużywania podczas wykładu wątków dygresyjnych, niemających bezpośredniego związku z tematem, co powoduje chaos i utrudnia zrozumienie treści.

Instytut Pedagogiki: Problemy wskazywane przez studentów dotyczą niejasnego formułowania przez prowadzących wymagań lub brak konsekwencji w tym zakresie. Pojawia się problem nadmiaru wiedzy teoretycznej przy zaniedbaniu aspektów praktyczno-metodycznych oraz niezbyt częstego stosowania metod aktywizujących. Inne problemy wskazywane przez studentów dotyczą sposobu zaliczania (niejasnych zasad, zmian w zakresie zadawanego materiału lub zmian zasad zaliczania w toku semestru, niesprawiedliwego, ich zdaniem, oceniania). Studenci wyrażali także niezadowolenie z przeciągających się i nieefektywnych egzaminów ustnych, utrudnionego kontaktu z osobami prowadzącymi zajęcia (nieodpowiadanie na maile, nieodbywanie konsultacji), spóźnień i absencji na zajęciach.

Należałoby rozważyć sposoby weryfikacji studenckich ocen w ankietach, odnoszące się do stosowanych przez pracowników nowoczesnych metod dydaktycznych. Studenci nie wskazują bowiem na stosowanie konkretnych metod prowadzenia zajęć, lecz piszą (rzadko) np. o motywowaniu ich do czynnego udziału w ćwiczeniach. Nie wiadomo zatem, czy prowadzący zajęcia nie stosują rozmaitych metod aktywizujących, czy respondenci potrafią ich nazwać.

Oprócz problemów, które studenci wymieniali, jako komentarz do niskiej oceny zajęć pojawiały się głosy niezadowolenia z powodu nieefektywnego planowania harmonogramu zajęć, w tym szczególnie uciążliwe były tzw. „okienka” między zajęciami, konieczność przemieszczania się między odległymi od siebie budynkami, w których realizowane są zajęcia, a także zbyt mała, w przypadku niektórych zajęć, liczba godzin na realizację tematyki zawartej w sylabusie, skąpe wyposażenie techniczne sal dydaktycznych (np. niesprawne projektorzy).

Instytut Psychologii: Uwagi krytyczne dotyczące zrealizowanych zajęć dydaktycznych dotyczyły przede wszystkim:

- Sposobu organizacji zajęć - nadmiarowego monologizowania, braku aktywności studentów
- Spóźniania się prowadzących, braku informacji od nich w tym zakresie
- Teoretycznego kontekstu zajęć, które z założenia w sylabusie miały być zajęciami warsztatowymi lub ćwiczeniowymi
- Braku doświadczeń praktycznych wykładowców odpowiedzialnych za zajęcia warsztatowe
- Braku konsekwencji - zmieniania ustalonych wymogów zaliczeń, ich terminów
- Nieodpowiedniej postawy prowadzących - pojawiły się komentarze dotyczące niestosownej komunikacji, używanych zwrotów, nacechowanych pejoratywnie określeń, stereotypizowania, wyrażania osobistych poglądów i przekonań, także politycznych przez prowadzących
- Braku aktualizowania prezentowanych badań oraz poglądów naukowych - szczególnie w zakresie psychologii wychowawczej oraz klinicznej (w niektórych komentarzach pojawiały się zarzuty dotyczące prezentowania nieaktualnych wyników badań, nawiązywania do literatury z lat 80'tych, 90'tych)

9. Wnioski formułowane na podstawie ankiet/arkuszy osób prowadzących zajęcia

CSNiE: W ankiecie dla prowadzących zajęcia wypowiedziały się 3 osoby spośród 8 prowadzących, co stanowi 37,5%. W każdym z pytań dotyczących treści programowych, efektów kształcenia, liczebności grup, liczby godzin, komunikowania ze studentami oraz jakości ich pracy zaznaczyli

odpowiedzi - w wysokim stopniu satysfakcjonująco lub satysfakcjonująco. Brak uwag w zakresie wyników ankiet ewaluacyjnych studentów, poza zwróceniem uwagi, że niewielu studentów zdecydowało się na ich wypełnienie, ale te wypełnione dostarczyły istotnej informacji zwrotnej. Prowadzący byli zadowoleni przede wszystkim z zaangażowania i postępów studentów i nie widzieli konieczności wprowadzania zmian w treściach programowych.

Instytut Archeologii: W bieżącym roku zastosowano po raz pierwszy narzędzie stanowiące ankietę zwrotną prowadzoną wśród osób bezpośrednio zaangażowanych w proces dydaktyczny. Spośród 18 prowadzących zajęcia informacji udzieliło 8 osób, co stanowi 44%. Zrealizowane treści programowe oceniono jako satysfakcjonujące, często w wysokim stopniu w podobny sposób odpowiadające zakładanym efektom uczenia się. Różnie oceniono liczbę godzin niezbędną do realizacji treści programowych podobnie jak liczebność grup zajęciowych. Prowadzący generalnie są usatysfakcjonowani z przeprowadzonych zajęć. Większość respondentów wskazała na konieczność aktualizacji, modyfikacji lub zmiany podstaw programowych. Wykładowcy najbardziej docenili w zajęciach interakcje ze studentami prowadzące do ożywionych dyskusji i pogłębiania niektórych zagadnień. W komentarzach przewijały się również dobre oceny warunków lokalowych oraz swobodę doboru materiału i metod nauczania.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Z możliwości wypowiedzenia się w ankiecie skorzystało 6 osób, w każdym z pytań dotyczących treści nauczania, efektów kształcenia, liczebności grup, komunikowania ze studentami oraz jakości ich pracy (poziom czy terminowość) zaznaczyli odpowiedź - satysfakcjonująco lub w wysokim stopniu satysfakcjonująco. Sami prowadzący także byli zadowoleni z osiągania efektów kształcenia i nie widzieli konieczności wprowadzania zmian w treściach programowych.

Instytut Historii Sztuki: Brak danych uniemożliwia podanie wniosków.

Instytut Historyczny: W roku akademickim 2024/2025 w Instytucie Historycznym UW r prowadzący zajęcia wypełniali ankiety/arkusze ewaluacyjne tylko w semestrze zimowym, jednak stopa ich zwrotu była zbyt niska, aby można było na ich podstawie formułować daleko idące wnioski. Do wypełnienia ankiet/arkuszy przystąpiło zaledwie 18 prowadzących zajęcia (na 103 prowadzących zajęcia ogółem), przy czym liczba osób odpowiadających na kolejne pytania kształtowała się bardzo różnie. Na niektóre z nich odpowiadały najczęściej dwie, trzy lub pięć osób, a na kilka pytań nie odpowiedział nikt. Rzadko też formułowano dodatkowe wnioski i opinie, do których nie uzyskano dostępu, a na pytania czy wypełniający mają jakieś uwagi zdecydowana większość odpowiadała negatywnie.

Instytut Kulturoznawstwa: Ankiety wykładowców wskazują na bardzo duży stopień samozadowolenia kadry. Zajęcia i ich rozmaite aspekty zostały ocenione jako satysfakcjonujące i bardzo satysfakcjonujące.

Instytut Muzykologii: Na podstawie 8 odpowiedzi zebrano następujące wnioski:

Generalnie przeważa ocena satysfakcjonująca. Szczególnie zadowalające są: adekwatność treści programowych do formy zajęć (8 osób oceniło jako satysfakcjonujące lub bardzo satysfakcjonujące), odpowiedniość liczebności grup do formuły zajęć (8 osób), oraz realizacja treści programowych w dostępnym wymiarze godzin (7 osób). Większość prowadzących (7 osób) wyraża ogólnie satysfakcję z przeprowadzonych zajęć. Krytycznie postrzegane są natomiast przez niektórych prowadzących wyniki ankiet ewaluacyjnych ze względu na fakt, że są wypełniane anonimowo po zakończeniu semestru, co może prowadzić do instrumentalnego wykorzystania ankiety jako formy "zemsty" za niezadowolające oceny. Poziom merytoryczny wykonanych prac zaliczeniowych wymaga czasami poprawy (2 osoby oceniły go jako słabszy). Zauważalna jest niejednoznaczność opinii dotyczącej zgodności treści programowych z założonymi efektami kształcenia (3 osoby miały trudności w ocenie tego aspektu).

Instytut Pedagogiki: Na podstawie arkuszy wypełnianych przez prowadzących zajęcia można stwierdzić, że realizowane treści programowe odpowiadały zakładanym efektom kształcenia i były adekwatne do formy zajęć. Większość pracowników informuje o zrealizowaniu wszystkich efektów kształcenia, założonych dla poszczególnych przedmiotów, mimo braku pozytywnych ocen końcowych u części studentów. Jako przyczyny częściowej realizacji efektów kształcenia, wskazywane są m.in. problemy wynikające z programu studiów, a zwłaszcza niewystarczającej liczby godzin pracy w bezpośrednim kontakcie ze studentem oraz z postawy i podejścia do edukacji samych studentów, ich niskiego poziomu wiedzy ogólnej, jaką powinni posiadać po realizacji kształcenia na poziomie podstawowym i średnim, co umożliwiłoby pełne rozumienie studiowanych przedmiotów, a także z niskiego poziomu zainteresowania studentów poszerzaniem wiedzy, pasywnego udziału w procesie kształcenia oraz braku samodzielności w działaniu/poszukiwaniu wiedzy, a także braku postawy badawczej. Zestawiając powyższe uwagi z wnioskami z wcześniejszego - zeszłorocznego sprawozdania należy stwierdzić, że oceny i opinie odnoszące się do realizacji efektów kształcenia nie uległy większym zmianom. Wskazywane deficyty wiedzy studentów, ich słabe zaangażowanie w zdobywanie wiedzy oraz niewystarczający zakres czasu pracy w bezpośrednim kontakcie ze studentami nie rokują raczej poprawy stanu realizacji obecnie założonych efektów kształcenia.

Instytut Psychologii: Brak danych uniemożliwia podanie wniosków.

10. Dobre praktyki wskazywane w ankietach/arkuszach osób prowadzących zajęcia

CSNiE: Prowadzący chwalili przede wszystkim zaangażowanie studentów i gotowość poszerzania wiedzy wykraczającej poza program oraz ich postępy w nauce. Są bardzo usatysfakcjonowani z jakości komunikacji ze studentami oraz ich otwartą postawą. Są również usatysfakcjonowani z poziomu merytorycznego zadań i prac zaliczeniowych studentów. Komentarze nie wskazują jednak na konkretne dobre praktyki, które się do tego przyczyniły.

Instytut Archeologii: Bardzo dobrze została oceniona wielkość jak i wyposażenie sal dydaktycznych. Bardzo dobrze oceniono postawę studentów wobec prowadzących jak również wartość merytoryczną wykonywanych przez nich prac.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Nie wskazywano zbyt wielu uwag na ten temat, prowadzący podkreślali przede wszystkim zaangażowanie studentów w zajęcia.

Instytut Historii Sztuki: Brak danych uniemożliwia wskazanie dobrych praktyk.

Instytut Historyczny: Ze względu na niewielką liczbę wypełnionych ankiet/arkuszy i niepełne dane oraz brak dostępu do nielicznych sformułowanych uwag nie przeprowadzono ich analizy.

Instytut Kulturoznawstwa: Nie sposób wskazać. Nie ma otwartych wypowiedzi, które pozwalałyby na wyróżnienie dobrych praktyk.

Instytut Muzykologii: Jako czynniki wysoko motywujące wymienione zostały: inspirowanie i motywowanie studentów do dalszej pracy. Szczególnie ceniona jest możliwość zainteresowania części studentów na tyle, aby nadal zaangażowani byli w naukę poza ramami formalnych zajęć. Wprowadzenie metod pracy grupowej wykazało wysoką efektywność - umożliwiło większe zaangażowanie studentów. Większość prowadzących (7 osób) oceniła pozytywnie jakość komunikacji ze studentami, wskazując na satysfakcjonującą wymianę informacji zwrotnych.

Instytut Pedagogiki: Wśród sposobów eliminujących problemy związane z realizacją efektów kształcenia, prowadzący wymieniali m.in. wprowadzanie metod aktywizujących studentów w procesie dydaktycznym, częstsze kontrole przygotowania studentów do zajęć oraz tutoring akademicki. W zakresie dobrych praktyk prowadzący wskazywali na podobne działania, jakie wdrażane były w poprzednim roku akademickim i zostały uznane za odpowiednie i wystarczające dla edukacji na

studiach uniwersyteckich. Częściowym rozwiązaniem problemów związanych z realizacją efektów kształcenia mogłoby być wprowadzenie metod właściwych dla nauczania w szkołach niższego szczebla, jednak takie rozwiązanie nie zniwelowałoby deficytów wiedzy ogólnej u studentów i stałoby w sprzeczności z ideą studiowania na poziomie akademickim.

Instytut Psychologii: Brak danych uniemożliwia podanie dobrych praktyk.

11. Problemy wskazywane w ankietach/arkuszach osób prowadzących zajęcia

CSNiE: Jako trudności podczas realizacji przedmiotów wskazano np. obciążenie innymi obowiązkami, w tym również administracyjnymi a także odpowiednie ustrukturyzowanie nowych materiałów dydaktycznych użytych w czasie zajęć. W kwestii trudności organizacyjnych pojawiła się uwaga o problemach technicznych w związku ze słabym internetem. Z kolei w pytaniu o możliwe wsparcia ze strony wydziału ponowił się komentarz o zmniejszeniu administracji oraz o wsparciu w zakresie rekrutacji podczas kolejnego naboru.

Instytut Archeologii: Wśród problemów związanych z realizacją zajęć wskazano trudności związane ze stanem psychicznym niektórych studentów, powodującym nieprzewidywalne zachowania, nieadekwatne do sytuacji. Wskazano również na zbyt liczne grupy, a także na ograniczenie czasu na przygotowanie zajęć przez nadmiar wymagań i obowiązków związanych z zatrudnieniem. Wskazano również na braki w wykształceniu ogólnym studentów oraz na trudności związane z nakłonieniem grupy do dyskusji. Wskazano również na braki sprzętu niezbędnego do przeprowadzenia zajęć. W nielicznych wypadkach wskazano na nieterminowość zwrotu prac przez studentów. Pewne niedociągnięcia wykazuje jakość informacji zwrotnej otrzymywanej od studentów. Prowadzący wskazali również pola, w których oczekują wsparcia przez wydział. Należą do nich głównie większa elastyczność w doborze liczebności grup oraz sprawnie działający sprzęt komputerowy. Nauczyciele potrzebują również wsparcia na temat wiedzy o tym w jaki sposób postępować ze studentami w kryzysie psychicznym (dostępniejsze szkolenia). Negatywnie odniesiono się do optymalizacji procesu drukowania oraz logowania domenowego przerywającego zajęcia przy dłuższym wywodzie. Respondenci zgodnie za największe trudności w realizacji zajęć wskazali stan i niedobory sprzętu informatycznego oraz zmiany wprowadzone przez DUI. Ponownie zwrócono uwagę na małą elastyczność w związku z doбором liczebności grup. W komentarzach do wyniku ankiet studenckich zdecydowanie przeważały głosy o małej stopie zwrotu tych ankiet, co przekłada się na niewiarygodność wyników, szczególnie w przypadku zajęć w sposób jednostkowy ocenianych negatywnie („złośliwie”). W przypadku dobrze ocenionych zajęć przez studentów, ich prowadzący również wyraził zadowolenie z przeprowadzonego kursu.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Nie ma zbyt wielu uwag, powtórzyła się opinia o nieprzygotowywaniu części studentów do zajęć (nie czytanie zadanej literatury). Co ciekawe, pojawiła się uwaga o korzystaniu w czasie prowadzenia zajęć z telefonów komórkowych.

Instytut Historii Sztuki: Brak danych uniemożliwia ocenę problemów i wyzwań.

Instytut Historyczny: Ze względu na niewielką liczbę wypełnionych ankiet/arkuszy i niepełne dane oraz brak dostępu do nielicznych sformułowanych uwag nie przeprowadzono ich analizy.

Instytut Kulturoznawstwa: Najważniejszym problemem zgodnie wskazywanym w wielu ankietach jest dostęp do sprzętu w salach umożliwiającego prowadzenie zajęć w sposób nowoczesny, zgodny z oczekiwaniami studentów. Tylko w jednej ankiecie podniesiony został problem zbyt dużej liczebności grup. Pozostałe nie wskazywały na ten problem.

Instytut Muzykologii: Najczęściej wymieniana trudność to bardzo zróżnicowane przygotowanie merytoryczne studentów i często ich brak podstawowego przygotowania niezbędnego do realizacji

przedmiotu. Oceniono również, iż sytuacja ta nie może być w pełni kompensowana w trakcie danego przedmiotu, co utrudnia realizację celów dydaktycznych. Trzy osoby miały trudności w ocenie, czy realizowane treści programowe odpowiadają założonym efektom kształcenia, co sugeruje brak jasności w definiowaniu efektów uczenia się. Ankieta wykazała również istotne problemy z warunkami środowiskowymi - tylko 5 osób oceniło je jako satysfakcjonujące, podczas gdy 1 osoba wskazała na "bardzo słaby" stan. Dotyczy to zwłaszcza: starych urządzeń w salach (komputery, rzutniki), połączeń sprzętu, niemożność instalacji lub aktualizacji oprogramowania, co skutkuje ostatecznie dezintegracją zajęć.

Instytut Pedagogiki: Problemami zaburzającymi pełną i swobodną realizację zajęć i efektów kształcenia przez prowadzących zajęcia było najczęściej małe zaangażowanie i zainteresowanie studentów zdobywaniem i pogłębianiem wiedzy w zakresie wybranego kierunku studiów, brak podstawowej, ogólnej wiedzy umożliwiającej studentom efektywne studiowanie, nieumiejętność korzystania z literatury, w tym z podstawowej - zalecanej w sylabusach do poszczególnych przedmiotów, ograniczanie przygotowania się studentów do zajęć i zaliczeń wyłącznie w oparciu o popularne i nienaukowe strony internetowe oraz wzajemnie użyczane sobie notatki, brak umiejętności pracy z tekstem, czytania ze zrozumieniem i refleksyjnego podejścia do wiedzy. Część pracowników wskazywała również na problemy innej natury, jak: zbyt duża liczebność grup, nieadekwatnie do wielkości grup dobrane sale zajęciowe oraz awaryjność sprzętu i brak odpowiedniej sieci wi-fi.

Wskazane wyżej problemy, leżące po stronie studentów i ich deficytów oraz postaw, skłaniają niestety do sformułowania wniosku, że kolejny rok mamy do czynienia ze tendencją spadkową w zakresie poziomu przygotowania studentów do podejmowania nauki na studiach wyższych, ich postaw, zaangażowania i wiedzy ogólnej, w oparciu o którą można właściwie prowadzić proces dydaktyki akademickiej i akademickiego dyskursu. Niestety zmiany dotyczące szkolnictwa niższego szczebla, jak również postaw osób podejmujących studia na uczelni wyższej, nie wskazują na poprawę istniejącego stanu rzeczy w najbliższym czasie.

Instytut Psychologii: Brak danych uniemożliwia ocenę problemów i wyzwań.

12. Liczba hospitacji zajęć przeprowadzonych

CSNiE: W roku akademickim 2024/2025 w CSNE hospitacje nie odbyły się z uwagi na problemy organizacyjne jednostki.

Instytut Archeologii: W Instytucie Archeologii przeprowadzono 2 hospitacje w semestrze zimowym oraz 5 hospitacji w semestrze letnim – łącznie hospitowano 7 zajęć. Większość hospitacji dotyczyła zajęć prowadzonych przez doktorantów, dla których jest to obowiązkowe. Dwa kursy hospitowane były ze względu na nieco niższe oceny w poprzednim cyklu dydaktycznym.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: W roku akademickim 2024/2025 w IEiAK przeprowadzono hospitacje zajęć.

Instytut Historii Sztuki: W roku akademickim 2024/2025 przeprowadzono hospitacje 6 zajęć prowadzonych przez nowo zatrudnionych adiunktów oraz doktorantów.

Instytut Historyczny: Przeprowadzono pięć hospitacji. Wszystkie dotyczyły konwersatoriów lub warsztatów prowadzonych przez doktorantów (w ramach obowiązkowych praktyk).

Instytut Kulturoznawstwa: Przeprowadzono pięć hospitacji z planowanych sześciu (jednej doktorantki, dwóch nowozatrudnionych pracowników, dwóch pracowników prowadzących godziny zlecone). Nie odbyły się hospitacje u jednego z pracowników, który po urlopie dla poratowania zdrowia nie powrócił do dydaktyki. Na rok 2025/26 zaplanowano hospitacje trzech nowych doktorantów, trzech pracowników prowadzących godziny zlecone oraz jednego pracownika IK, którego oceny ewaluacji zajęć wahają się w ocenach 3,0 – 3,5.

Instytut Muzykologii:

Semestr zimowy: 1

Semestr letni: 1

W roku akademickim 2024/2025 w Instytucie Muzykologii zostały przeprowadzone 2 hospitacje zajęć dydaktycznych. Jedna z nich dotyczyła warsztatu prowadzonego w semestrze letnim na I roku stacjonarnych studiów licencjackich na kierunku: muzykologia, druga – warsztatu prowadzonego w semestrze zimowym na II roku stacjonarnych studiów magisterskich na kierunku: muzykologia.

Instytut Pedagogiki: W roku akad. 2024/2025 przeprowadzono 5 hospitacji

Instytut Psychologii: Hospitacje przeprowadzone w roku akademickim 2024-2025 dotyczyły zajęć prowadzonych przez wybranych doktorantów zatrudnionych w ramach umowy o dzieło, zajęć prowadzonych przez osoby nowo zatrudnione oraz zajęć prowadzonych przez osoby, które w ewaluacji studenckiej otrzymały oceny znacząco poniżej średniej instytutowej. Zaplanowano 9 hospitacji, ale poniższe wnioski pochodzą z 6 dostarczonych zwrotnie, wypełnionych kart. Hospitacje prowadzone były w semestrze letnim 2024 - 2025 przez osoby wskazane przez Dyрекcję IPs, tj. starszych wykładowców, kierowników zakładów oraz promotorów prac doktorskich, zgodnie z harmonogramem.

13. Wnioski z hospitacji zajęć (w tym zidentyfikowane dobre praktyki oraz problemy)

CSNiE: Nie odnotowano.

Instytut Archeologii: Tradycyjnie podstawą do przeprowadzania hospitacji było prowadzenie zajęć przez nowych pracowników dydaktycznych oraz doktorantów. W jednym przypadku hospitacja została przeprowadzona z uwagi na nieco niższe oceny uzyskane przez prowadzącego w ankietach studenckich. Wszystkie hospitowane kursy oceniono jako prowadzone w sposób komunikatywny, z intensywnym wykorzystaniem materiałów i narzędzi multimedialnych. Zwracano uwagę na prawidłową strukturę zajęć, zgodność treści z efektami kształcenia określonymi w sylabusach, a także na umiejętność aktywizowania studentów poprzez zachęcanie do dyskusji i udziału w zajęciach. Istotnym aspektem pozytywnej oceny była również bardzo dobra komunikacja między prowadzącymi a studentami oraz stosowanie zrozumiałego, lecz profesjonalnego języka. Hospitacje obejmowały konwersatoria i laboratoria na studiach pierwszego stopnia. W przypadku laboratoriów szczególnie podkreślano wysoki poziom przygotowania merytorycznego prowadzących je doktorantów, ich zaangażowanie oraz bogaty zestaw wykorzystywanych pomocy dydaktycznych. Wyróżniono kursy, w trakcie których studenci pracowali z różnorodnym materiałem zabytkowym – pod względem chronologicznym i surowcowym. Pozytywnie oceniono także punktualność oraz właściwe rozplanowanie czasu zajęć przez prowadzących. Na szczególne podkreślenie zasługują bardzo wysokie oceny zajęć prowadzonych przez najmłodszych dydaktyków – doktorantów. Dla wielu z nich był to pierwszy kontakt z większą grupą studentów, a mimo to hospitujący zwracali uwagę na ich bardzo dobre przygotowanie, zaangażowanie oraz znakomity kontakt z uczestnikami zajęć.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Wnioski zawarte w arkuszach hospitacji pokazują, że zajęcia odbywały się zgodnie z harmonogramem, a osoby prowadzące realizowały je zgodnie z treściami programowymi zawartymi w sylabusach przedmiotów. Struktura zajęć była przejrzysta, na zajęciach panowała dobra atmosfera, a osoby prowadzące zajęcia nawiązywały kontakt z osobami studiującymi. W zakresie dobrych praktyk warto wskazać na dbałość o jasny, komunikatywny język i czytelność przekazywanych treści, zadawanie pytań do omawianych tekstów, nawiązywanie do treści poprzednich zajęć. We wnioskach z przeprowadzonych hospitacji nie zawarto wyraźnych, dostrzeżonych problemów, natomiast pojawiło się wskazanie na zasadność stosowania podczas zajęć multimedii oraz większej ilości różnych metod dydaktycznych w celu uatrakcyjnienia przekazywanej wiedzy i wzmocnienia zaangażowania i aktywnego uczestnictwa w zajęciach osób studiujących.

Instytut Historii Sztuki: Hospitowane zajęcia zostały ocenione bardzo wysoko. Podkreślono odpowiednie przygotowanie prowadzącej, zgodność treści z sylabusami oraz ich klarowne i logiczne

przedstawienie. Zwrócono również uwagę na poprawność językową wypowiedzi. Wysoko oceniono wartość merytoryczną prezentacji multimedialnych wykorzystywanych podczas zajęć. Doceniono umiejętność nawiązywania kontaktu ze studentami poprzez dyskusje oraz postawę cechującą się spokojem i łagodnością. Szczególne uznanie zyskały zajęcia, w trakcie których prowadząca umożliwiła bezpośredni kontakt z wrocławskimi artystami i ich dziełami.

Instytut Historyczny: Wnioski zawarte w arkuszach hospitacyjnych wskazują na wysoki poziom zajęć prowadzonych przez doktorantów (dwa zajęcia prowadzone były na studiach niestacjonarnych). Zajęcia hospitowane były przez promotorów. Pozytywnie ocenili oni strukturę zajęć. Uznali także, że tematyka zajęć, jak i efekty kształcenia, są zgodne z założeniami sylabusów. Pozytywnie oceniano wykorzystywanie metod aktywnych, zwłaszcza dyskusji. Doktoranci starali się aktywizować studentów, choć pojawiały się uwagi, że na zajęciach konwersatoryjnych nadużywają wykładu. Podkreślano dobry kontakt hospitowanych ze studentami.

Instytut Kulturoznawstwa:

Dobre praktyki:

- hospitowani prowadzący stosowali różnorodne formy aktywizacji studentów, w tym m. in. debatę oksfordzką, prezentacje multimedialne, pracę w grupach nad projektami
- wymagania wobec studentów były jasno określone i dopasowane do ich temperamentów (dobrym pomysłem jest umożliwienie dostarczania krótkich esejów przez osoby, które nie czują się komfortowo w zajmowaniu głosu na forum publicznym)
- wykładowcy traktowali osoby studenckie z szacunkiem i wykazywali się przyjaznym nastawieniem

Problemy:

- głównym problemem jest stan techniczny sal dydaktycznych znajdujących się w zasobie Instytutu. Na czterech z pięciu hospitacji wystąpiły niedostatki techniczne, które nie wpłynęły na poziom zajęć tylko dzięki ponadwymiarowemu zaangażowaniu prowadzących. Pilnie potrzebne jest doposażenie sal w nowy sprzęt oraz rozwiązanie ciągnącego się od lat problemu z dostępem do internetu.

Instytut Muzykologii: Obydwa hospitowane zajęcia warsztatowe były prowadzone przez doktorantów w Instytucie Muzykologii. Hospitację przeprowadził Dr Sławomir Wieczorek, Zastępca Dyrektora Instytutu Muzykologii ds. dydaktycznych. Obydwa hospitowane zajęcia otrzymały ocenę końcową bardzo dobrą. W ich ocenie Dr Sławomir Wieczorek podkreślił logiczne uporządkowanie toku zajęć, bardzo dobrze dobrane materiały źródłowe wykorzystywane podczas warsztatów, zaangażowanie prowadzących i wysoki poziom merytoryczny zajęć.

Instytut Pedagogiki: Zajęcia były hospitowane przez kierowników jednostek dydaktycznych oraz promotora (w przypadku doktoranta). Objęły zajęcia na kierunkach realizowanych w Instytucie. Przeprowadzono 5 hospitacji (w tym zajęcia prowadzone przez dydaktyków z tytułem magistra – 1 osoba i pracowników z tytułem doktora – 4 osoby). Z pięciu hospitowanych zajęć wszystkie zostały ocenione bardzo pozytywnie. Osoby oceniające podkreślały, iż prowadzący zajęcia hospitowane wykazują się dużym zaangażowaniem podczas prowadzenia zajęć ze studentami, a ich wysoka elastyczność umożliwia nawiązanie otwartych i życzliwych relacji z grupą, jak i pojedynczymi osobami. Poziom komunikacji na prowadzonych zajęciach został oceniony od poziomu opisanego jako poprawny do poziomu ocenionego wysoko i bardzo wysoko (komunikacja jasna, prawidłowa). Atmosfera zajęć uznana została za sprzyjającą podejmowanym przez studentów aktywnościom edukacyjnym. Hospitowane zajęcia według osób oceniających charakteryzowały się racjonalną strukturą i były merytorycznie zgodne z przyjętym programem kursu. Zajęcia posiadały scenariusz (przygotowany przez prowadzących wcześniej). Cechowały się zróżnicowaniem form pracy i aktywności celowo dobranych, warto wskazać na wykorzystanie kart pracy/refleksji oraz w jednym przypadku ankiety podsumowującej. Z uwagi na wysoko ocenione zarówno merytoryczne, jak i metodyczne kompetencje osób hospitowanych, w wypełnionych arkuszach, prowadzący hospitację, nie wskazali uwag ani zaleceń pohospitacyjnych.

Do dobrych praktyk, wymienianych przez osoby hospitujące, można zaliczyć: często stosowane podczas zajęć metody aktywizujące, wykorzystywanie nowoczesnych technologii i mediów oraz prace

grupowe / grupowe dyskusje, otwartość prowadzących zajęcia na możliwość zadawania pytań i prowadzenia dialogu oraz optymalne wykorzystanie czasu zajęć. Pojawiła się również uwaga pozytywna dotycząca podkreślenia przez prowadzącą zajęcia wymiaru etycznego pracy pedagoga. W kontekście sprawozdania z poprzedniego roku dotyczącego hospitacji zajęć wyraźnie widać akcent położony na kontynuowanie promowania dobrych praktyk prowadzenia zajęć dydaktycznych, kompetencje metodyczne związane z pracą z grupą (pozytywnej ocenie, czasami bardzo pozytywnej).

Instytut Psychologii: Wszystkie zajęcia hospitowane w jednostce ocenione zostały pozytywnie pod niemal każdym, brany pod uwagę w ankietach względem. Osoby hospitujące podkreślały dobre przygotowanie merytoryczne zajęć, ich dobrą dynamikę, różnorodność form aktywizacji studentów, a także przyjazną, otwartą, zachęcającą do dyskusji atmosferę na zajęciach. Żadna osoba hospitująca nie zgłosiła konieczności podnoszenia kwalifikacji prowadzącego czy też uwag odnośnie formalnej strony zajęć. Wskazywano na zróżnicowanie materiałów wykorzystywanych na zajęciach, prezentowanie aktualnej wiedzy naukowej, adekwatne i angażujące wykorzystywanie zadań i ćwiczeń (z wyłączeniem zajęć wykładowych), a także dbałość o jakość kontaktu ze prowadzącym ze studentami i między nimi. W wypadku większości hospitowanych zajęć zwrócono uwagę na podkreślanie aspektu kulturowego omawianych zjawisk. Hospitowane zajęcia przebiegały w większości bez zakłóceń, w swobodnej i przyjaznej atmosferze. Zwraca uwagę, że powtarzalność hospitacji zajęć tych nauczycieli akademickich (hospitowanie ich kolejny rok z rzędu), którzy uzyskali (i uzyskiwali w poprzednich latach) najniższe oceny w ankietach studenckich i względnie dużą liczbę negatywnych komentarzy ze strony studentów, wydaje się nie dawać większych rezultatów. Zajęcia prowadzone przez osoby hospitowane rok rocznie z tych samych powyższych powodów, przebiegają prawidłowo i są oceniane są przez osobę hospitującą bardzo dobrze, co różni się z ewaluacjami studenckimi. Jest to problem, który pojawia się kolejny rok z rzędu i nie znajduje rozwiązania w poprawie ewaluacji ankiet studenckich.

14. Opinia na temat prac dyplomowych powstających w ramach programu studiów (w tym prawidłowość doboru recenzentów, jakość recenzji)

CSNiE: W roku sprawozdawczym na kierunku interdyscyplinarne studia europejskie odbyło się 5 obron prac magisterskich. Przeprowadzone obrony odbyły się z zachowaniem wszelkich zasad formalnych. Tematy prac magisterskich zostały zatwierdzone na Radzie Naukowej CSNE. Promotorami prac dyplomowych byli wyłącznie samodzielni pracownicy naukowcy. Recenzenci są dobierani, w miarę możliwości, pod kątem zainteresowań badawczych i znajomości zakresu tematycznego prac. Recenzje oprócz oceny punktowej zawierają część opisową. Wszystkie obrony odbyły się stacjonarnie. Nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości.

Instytut Archeologii: Przygotowywane w Instytucie Archeologii prace dyplomowe, tak licencjackie jak i magisterskie pisane są wyłącznie pod kierunkiem doktorów habilitowanych i profesorów. Dzięki temu studenci uczą się warsztatu naukowego od wybranych przez siebie specjalistów. Pozwala to na staranne przygotowanie prac o wysokim poziomie merytorycznym. Obszerna paleta promotorów i promoterek pozwala na szeroki wybór tematów. Prace dotyczą zarówno ziem polskich, jak i Afryki, Ameryki Południowej oraz obszarów śródziemnomorskich. Pod względem chronologicznym zauważa się też znaczne zróżnicowanie tematyki prac od badań nad wczesnymi hominidami po dwudziesty wiek. Część pracy obejmuje przebadanie materiałów zabytkowych, część także wyniki badań eksperymentalnych. Zauważa się, że w znaczącej liczbie są to prace oparte na własnych badaniach empirycznych przeprowadzonych przez dyplomantów. Zauważa się, że znacząca część prac przedstawia wyniki oparte o badania interdyscyplinarne, zależnie od tematu i epoki. Do ich napisania wykorzystywane są nowoczesne metody badawcze. Zdecydowana większość autorów poprawnie wykorzystwała metodykę pracy badawczej, zastosowała właściwe podstawy metodologiczne i przy świadomym zastosowaniu teorii archeologicznej. Wszystkie recenzje są pisane według tych samych kryteriów, mają spójny i merytoryczny charakter. Recenzenci są dobierani według kryterium merytorycznego, jako ekspertów w danych dziedzinach, co potwierdza prawidłowy ich wybór. Niektóre prace dyplomowe są włączone w proces badawczy powiązany z grantami naukowymi prowadzonymi przez promotorów. Pogłębia to uczestnictwo studentów w tworzeniu nauki a zarazem ułatwia im uzyskiwanie niezwykle rzadkich umiejętności od swoich promotorów i promoterek.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Prace dyplomowe powstałe w roku akademickim 2024/2025 podejmują różnorodne wątki i problemy badawcze, co pokazuje rozległość zainteresowań naukowo-badawczych osób studiujących oraz ich umiejętność interpretacji wielu współczesnych zjawisk społecznych i kulturowych. Ponadto wskazują na umiejętność ich badania i analizowania w zróżnicowanych kontekstach teoretycznych i ideowych. Różnorodność podjętych zagadnień badawczych odzwierciedla rozległość treści programowych realizowanych w ramach oferty dydaktycznej Instytutu.

Spośród **25 prac licencjackich** powstałych w Instytucie aż 20 oceniono na bdb; 2 oceniono na db+, 3 prac oceniono na db.

Uzyskany wynik świadczy o wysokim poziomie merytorycznym przygotowanych prac i wysoko ocenianych umiejętnościach badawczych, analitycznych i warsztatowych osób studiujących. Na tej podstawie można też wnioskować o sprawnie prowadzonych seminariach licencjackich i magisterskich. Spośród **16 prac magisterskich** obronionych w Instytucie aż 12 oceniono na bdb, a 4 oceniono na db+. Analiza formularzy recenzji prac magisterskich i licencjackich pozwala stwierdzić, że wybór osób sporządzających recenzje był merytorycznie uzasadniony zainteresowaniami naukowo-badawczymi pracowników i pracowniczek Instytutu oraz doświadczeniem badawczym w zakresach, których dotyczą tematy przygotowywanych prac dyplomowych.

Wszystkie sporządzone recenzje poza obligatoryjną częścią ilościową w postaci ocen 10 komponentów pracy zawierają także część jakościową w postaci oceny opisowej (inne uwagi).

Zwykle są to uwagi natury merytorycznej dotyczące kompozycji pracy, warsztatu bibliograficznego, sposobu wykorzystania literatury przedmiotu, materiałów źródłowych, autorskich tez i pytań badawczych, a także wniosków badawczych zawartych w pracach.

W części opisowej znajdują się także uwagi dotyczące kwestii metodologicznych prowadzonych przez osoby studiujące badań i analiz. Wiele spośród sporządzonych recenzji zawiera także uwagi mające na celu wskazanie aspektów wartych dopracowania, a także treści o charakterze wskazówek i zachęt do dalszych eksploracji obszarów problemowych, w których recenzowane prace są osadzone. Podsumowując, recenzje prac magisterskich i licencjackich zostały sporządzone zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami.

Instytut Historii Sztuki: Tematyka obronionych prac magisterskich licencjackich w Instytucie Historii Sztuki wskazuje na szeroki zakres podejmowanych zagadnień. Tytuły prac potwierdzają zarazem różnorodne zainteresowania badawcze studentów, a nadto szeroki wachlarz propozycji dydaktycznych oferowany przez promotorów. Recenzentów prac wybierano w sposób właściwy – ich kompetencje odpowiadają tematyce ocenianych przez nich prac.

Instytut Historyczny: Procedura dyplomowania przebiega poprawnie. W tym roku egzaminy dyplomowe odbywały się według nowych zasad – zdający prezentowali na początku egzaminu swoją pracę dyplomową i odbywała się dyskusja Komisji w oparciu o nią. Tematy prac są uchwalane przez Radę Instytutu. Nie wzbudzają kontrowersji. Prace dyplomowe mają najczęściej wysoki poziom merytoryczny (około 80% jest ocenianych na ocenę bardzo dobrą), przygotowywane są starannie. Nie stwierdzono plagiatów (w tym roku była także możliwość sprawdzenia czy nie powstały z pomocą AI – nie było takich sytuacji). Prace oparte są bardzo często na wynikach własnych badań studentów (dotyczy to także prac licencjackich). Swoją tematyką prace obejmują obszary wiedzy zróżnicowane chronologicznie i tematycznie, co pokazuje rozległość zainteresowań naukowo-badawczych osób studiujących. Dobór tematów jest uzależniony od kierunku (prace uwzględniają specyfikę historii w przestrzeni publicznej i dziedzictwa kultury materialnej oraz militarioznawstwa). Nie budzi większych zastrzeżeń stosowana w nich metodologia. Recenzenci w większości przypadków dobierani są prawidłowo – uwzględniane są ich kompetencje naukowe i zainteresowania badawcze. Większość recenzji, mimo że arkusz wymaga oceny punktowej, ma wypełnioną rubrykę „Inne”, gdzie wpisane są dodatkowe uwagi i spostrzeżenia uzasadniające ocenę. Zwykle są to rozbudowane uwagi natury merytorycznej, dotyczące kompozycji pracy, warsztatu bibliograficznego, sposobu wykorzystania literatury przedmiotu, materiałów źródłowych, autorskich tez i pytań badawczych, a także koncepcji teoretycznych zawartych w pracach. Wiele spośród sporządzonych recenzji zawiera także uwagi mające na celu wskazanie aspektów wartych dopracowania. Chcielibyśmy jednak kolejny raz zgłosić sugestię

(zaznaczaliśmy to w tamtym roku), że warto w dziesięciu komponentach wymagających ocen punktowych dołożyć miejsce na krótki opis słowny, ewentualnie rubrykę „Inne” zamienić na ocenę opisową. Było to jedno z zaleceń PKA, która wizytowała w Instytucie Historycznym dwa lata temu kierunek Historia w przestrzeni publicznej.

Instytut Kulturoznawstwa: Przeanalizowano 9 (7 lic. i 2 mgr) losowo wybranych prac dyplomowych pod względem adekwatności tematyki do ram programu studiów, a także prawidłowość doboru recenzentów i jakość recenzji. Prace charakteryzują się dużą rozpiętością tematyczną, jednak odpowiednią do realizowanych na kierunku Kulturoznawstwo specjalności: od problematyki filmowej i nowych mediów (3 prace), po analizy z obszaru studiów miejskich (3 prace), ale też prace ściśle teoretyczne (np. „Przewartościowania. Analiza aksjologiczna Drugiej płci Simone de Beauvoir”), czy antropologiczne. Proponowane tematy prac licencjackich i magisterskich omawiane są na Radzie Instytutu, która w drodze głosowania je zatwierdza.

Dobór recenzentów i promotorów jest prawidłowy. Promotorzy i recenzenci zwykle realizują swoje badania w obszarach zbieżnych z tematyką prac licencjackich i magisterskich. Zwracają przy tym baczność na metodologię badań kulturoznawczych, precyzyjne zakresianie problemów i pytań badawczych oraz stosowanie adekwatnych do problemu metod badawczych. Oceniany jest także styl pisanie i warstwa językowa.

Recenzje opisowe przeanalizowanych prac dyplomowych sporządzane są rzetelnie, polemicznie, problematyzują czasem zbyt uproszczone rozwiązania, wskazują na mocne i słabe strony pracy. Recenzje są wyczerpujące – na ile pozwala objętość oraz mogą być pomocne w ewentualnej dalszej pracy nad pogłębianiem tematu.

W przeanalizowanych recenzjach zachodzi zbieżność między oceną promotora i recenzenta.

Indywidualne przypadki wymagają jednak w dalszej perspektywie przemyślenia. W jednym z nich obie recenzje są bardzo krótkie: „Praca bardzo interesująca na poziomie opisowym i porównawczym, brak jej jednak wyraźnego ugruntowania teoretycznego i konkluzji” (ocena 4,5) oraz „Ciekawa praca o rodzinnym mieście Autorki” (ocena 5,0). A wobec takiego wniosku z recenzji, ocena 4,5 może być zbyt hojna. Przypadki te dotyczą jednak jedynie jednego prowadzącego, pełniącego rolę albo recenzenta, albo promotora.

W jednym przypadku widoczna jest istotna rozbieżność między oceną promotora (5,0) i recenzenta (3,5). W tym przypadku recenzja promotora (5,0) jest bardzo krótko uzasadniona: „O szczególnej wartości pracy decyduje zebrany i przedstawiony w niej interesujący materiał empiryczny dotyczący tematu”. Ostatecznie pracę komisja oceniła na 4,5.

Generalnie widoczna jest tendencja do bardzo wysokiego ocenia prac dyplomowych, jakby fakt napisania pracy już zasługiwał... na ocenę bardzo dobrą.

Instytut Muzykologii: W roku sprawozdawczym w Instytucie Muzykologii UW r przeprowadzono 12 obron prac licencjackich oraz 4 obrony prac magisterskich (3 w pierwszym terminie, 1 we wrześniu). Kontynuowany był zwyczaj swobodnego wyboru seminarium (wraz z prowadzącym) przez studentów, stosownie do ich zainteresowań, a także prowadzenia seminariów licencjackich przez adiunktów (z wyjątkiem jednej osoby, która ze względu na podjęty temat prowadzona była przez dr. hab. J. Miklaszewską, prof. UW r) oraz seminariów magisterskich przez samodzielnych pracowników naukowych. W zakresie podejmowanych tematów, uwagę zwraca z jednej strony różnorodność zainteresowań studentów różnymi obszarami szeroko pojętej kultury muzycznej oraz oryginalność, a nierzadko nowatorski (priorytetowy) wymiar podejmowanych zagadnień, z drugiej natomiast przewaga tematów związanych z różnymi nurtami współczesnej kultury muzycznej. Podejmowane w niektórych pracach edycje źródłowe analizowanych dzieł wpływają na nabywanie przez studentów dodatkowych umiejętności wykraczających poza treści realizowane w toku studiów. Wszystkie propozycje tematów prac licencjackich i magisterskich były dyskutowane podczas posiedzenia Rady Instytutu oraz zatwierdzane. Osoby recenzentów są z kolei dyskutowane pomiędzy prowadzącymi seminarium, co ma na celu troskę o ich jak najlepszy dobór, zgodnie z kompetencjami wynikającymi z tematu danej pracy. We wszystkich broniach w roku sprawozdawczym pracach licencjackich i magisterskich recenzje sporządzone zostały prawidłowo i rzetelnie (także z elementem opisowym) zarówno przez promotorów pracy, jak i wyznaczonych recenzentów.

Instytut Pedagogiki: Prace dyplomowe na kierunkach pedagogicznych różnią się formułą w zależności od stopnia kształcenia – widoczne są różnice w ich konstruowaniu na poziomie licencjackim i magisterskim. Tematy prac są analizowane i zatwierdzane na posiedzeniach Rady Instytutu. Zgodnie z zarządzeniami Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego praca dyplomowa recenzowana jest przez dwie osoby - osobę promotora i osobę recenzenta, dobieranego z puli pracowników samodzielnych lub uprawnionych pracowników niesamodzielnych (tj. prowadzących seminarium w danym roku akademickim). Recenzenta proponuje promotor według kryterium kompetencji związanej z tematyką promowanej pracy. Recenzje prac wykonane są z wykorzystaniem arkusza umożliwiającego ocenę poprawności poszczególnych, wskazanych aspektów pracy.

Prace magisterskie miały charakter empiryczny, co jest zgodne z wytycznymi w tym zakresie. Zrealizowane zostały w różnych paradygmatach metodologii (ilościowym i jakościowym). Prace licencjackie były z kolei napisane w konwencji projektowej. Struktura prac była prawidłowa, obejmując wprowadzenie teoretyczne z przeglądem literatury przedmiotu i - w zależności od charakteru pracy - część metodologiczną (prace magisterskie) lub koncepcyjno-metodyczną właściwą dla prac licencjackich oraz omówienie i interpretację wyników badań (prace magisterskie) lub prezentację projektu (prace licencjackie).

Recenzenci analizowanych prac dyplomowych nie skorzystali z wariantu opisowego recenzji. Analizowane recenzje, poza wyborem na skalach ocen liczbowych, zawierają komentarze słowne – dotyczące podkreślenia wagi poruszanego przez autora pracy tematu, wskazują na obszary warte docenienia (nie zawarte jako punkt oceny w recenzji). Poszczególne składowe ocen recenzenckich można uznać za adekwatne, choć niektóre warto poddać dyskusji.

Odnosząc się do opinii na temat prac dyplomowych powstających w ramach programu studiów z poprzedniego roku widać podobieństwo w wynikach przeprowadzonej analizy. Różnicującym aspektem jest wskazanie w tegorocznych analizowanych recenzjach, w porównaniu do poprzedniego roku, wyraźną zmianę w komentarzach słownych w opisach recenzenta i promotora odnoszącą się do podkreślania walorów pracy i warsztatu pracy autora, zamiast uwag krytycznych.

Instytut Psychologii: Prace dyplomowe powstają na kierunku psychologia w toku projektów empirycznych z obszaru współczesnej psychologii. Większość prac obejmuje aktualne, ważne społecznie i mające wartość aplikacyjną problemy badawcze z zakresu psychologii klinicznej i zdrowia, psychologii wychowawczej, psychologii społecznej, psychologii zarządzania i psychologii różnic indywidualnych. Znacząco zwiększa się obecność problemów badawczych z obszaru psychoseksuologii, zdrowia seksualnego, problematyki LGBT+, psychofizjologii. Tematy prac formułowane są w oparciu o przeglądy współczesnych badań i koncepcji z zakresu psychologii. W obrębie poszczególnych seminariów, studenci mają szansę na realizowanie projektów pozostających w bezpośrednim polu zainteresowań badawczych promotora, ale też własnych, unikatowych pod względem tematycznym czy doboru próby. Każda praca dyplomowa zawiera część teoretyczną (przegląd koncepcji i badań) oraz część empiryczną, w której przedstawiona jest metodologia badania, opis narzędzi badawczych, opis próby badanej, analizę statystyczną uzyskanych wyników oraz dyskusję i bibliografię zgodną ze standardami APA. Realizowane w IPs prace dyplomowe mają charakter empiryczny. Całość pracy ustalona jest na maks. 40 stron tekstu (rozmiar czcionki 12, odstęp 1.5). Aktualizowane wytyczne odnośnie prac dyplomowych znajdują się na stronie internetowej IPs. Zgodnie z zarządzeniami Rektora UWr praca dyplomowa recenzowana jest przez dwie osoby - osobę promotora i osobę recenzenta, dobieranego z puli pracowników samodzielnych i pracowników niesamodzielnych, prowadzących seminarium magisterskie w danym roku akademickim (w wypadku pracowników niesamodzielnych konieczne jest uzyskanie zgody na recenzowanie przez Radę Instytutu Psychologii). Recenzent pracy proponowany jest zwykle przez promotora w porozumieniu ze studentem i zgodnie z zasadą merytoryczności. Recenzji pracy zwykle podejmuje się więc osoba zorientowana i kompetentna w danej dziedzinie, tj. prowadząca badania w danej dziedzinie, zaznajomiona z aktualną literaturą przedmiotu i metodologią badawczą. Za zgodą Rady Instytutu Psychologii UWr recenzentem może też być pracownik spoza listy osób prowadzących seminarium magisterskie w bieżącym roku akademickim i wówczas decydują właśnie względy merytoryczne, tj. poziom zorientowania danego pracownika w obszarze badawczym prezentowanym w danej pracy. Recenzje prac dyplomowych są w związku z powyższym efektem rzetelnego oglądu przedstawionych prac, zawierają wymagane formularzem oceny składowe, ale też względnie wyczerpujące komentarze

jakościowe, często z wartościowymi sugestiami i elementami konstruktywnej krytyki. Proces recenzowania prac jest transparentny, a jakość recenzji ocenić można ogólnie jako wysoki.

15. Ocena prawidłowości przeprowadzania egzaminów dyplomowych oraz rozkład ocen w ramach programu studiów

CSNiE: W roku akademickim 2024/25 zatwierdzono zasady dyplomowania dla kierunku interdyscyplinarne studia europejskie zgodnie z założeniami Uchwały nr 68/2024 Senatu Uniwersytetu Wrocławskiego z dnia 24 kwietnia 2024 w sprawie regulaminu studiów na Uniwersytecie Wrocławskim i wg tych zasad przeprowadzane były egzaminy dyplomowe.

Odbyło się pięć egzaminów. Egzaminy dyplomowe zostały przeprowadzone prawidłowo, z uwzględnieniem procedur formalnych. Każdorazowo egzaminy odbywały się w pełnym składzie Komisji Egzaminacyjnej w osobach: przewodniczący komisji, promotor oraz recenzent. Protokoły egzaminacyjne zawierają kompletną dokumentację przebiegu egzaminu dyplomowego, pytań i odpowiedzi, a także ocen uzyskanych z prac dyplomowych, egzaminu dyplomowego oraz końcowej oceny. Rozkład ocen przedstawia się następująco:

Egzamin magisterski: 3 oceny bdb (5.0), 1 ocena dst+ (3.5), 1 ocena dst (3.0)

Ocena na dyplomie: 3 oceny bdb (5.0), 1 ocena db (4.0), 1 ocena dst+ (3.5)

Instytut Archeologii:

Studia licencjackie Archeologia – 21 absolwentek i absolwentów

Ocena	5 (bdb)	4,5	4	3,5	3 (dst)
Ocena z egzaminu studia licencjackie	20 ocen	0	0	0	1
Ocena ostateczna na dyplomie	2 osoby	11 osób	7 osób	1 osoba	0

Studia drugiego stopnia (tzw. magisterskie) Archeologia - 13 absolwentek i absolwentów

Ocena	5	4,5	4	3,5	3
Ocena z egzaminu magisterskiego	12 osób	0	0	1 osoba	0
Ocena ostateczna na dyplomie	12	0	1	0	0

Z powyższych tabel wynika, iż na egzaminach dyplomowych niemal 100% studentów uzyskało wynik bardzo dobry, mimo to jednak na dyplomach ocena ta już powtarza się głównie na studiach drugiego stopnia. Na studiach licencjackich około połowa uzyskała na dyplomach ocenę dobry plus, co trzeci ocenę dobrą, a tylko jeden ocenę dostateczną. Na studiach drugiego stopnia niemal każdy uzyskał na dyplomie ocenę bardzo dobrą, a jedna osobą dobrą. Oceny ostateczne na studiach magisterskich wiążą się zarówno z tym, iż na studia drugiego stopnia idzie już tylko bardzo zmotywowana, zainteresowana młodzież, a z drugiej strony inaczej jest liczony współczynnik ocen kształtujący ocenę na dyplomie. Wszystkie egzaminy dyplomowe w roku akademickim 2024/2025 w Instytucie Archeologii przeprowadzono zgodnie z aktualnymi zarządzeniami Rektora UWr i zarządzeniami Dziekana WNHiP. Przebiegały one bez zakłóceń, prawidłowo, zgodnie z procedurami. Recenzenci w Instytucie tradycyjnie dobierani są w sposób możliwie najbardziej zgodny z zakresem merytorycznym (a co istotne, także chronologicznym) realizowanych prac dyplomowych. W trakcie egzaminu komisja dba o wytworzenie przyjaznej atmosfery, w duchu akademickiej dyskusji. Egzamin nie ma charakteru wyłącznie odpytania studenta z przyswojonej wiedzy, kładzie się nacisk na ocenę poprawnego wnioskowania. W ten sposób generowane są ciekawe dyskusje na wysokim poziomie naukowym.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: W roku akademickim 2024/2025 w IEiAK przeprowadzono 16 egzaminów magisterskich. Rozkład ocen przedstawia się następująco:

Egzamin magisterski: 14 ocen bdb, 1 ocena db, 1 ocena db+

Ocena na dyplomie: 12 ocen bdb, 3 oceny db+, 1 ocena db.

Przeprowadzono 25 egzaminów licencjackich. Rozkład ocen przedstawia się następująco:

Egzamin licencjacki: 20 ocen bdb; 2 oceny db+; 3 oceny db.

Wszystkie egzaminy dyplomowe zostały przeprowadzone w prawidłowy sposób; odbyły się stacjonarnie w siedzibie IEiAK. Każdą z komisji egzaminacyjnej tworzyły 3 osoby: Przewodnicząca/Przewodniczący i dwie osoby recenzujące pracę. Dokumentacja każdego z egzaminów jest kompletna, raporty zostały przygotowane zgodnie z wzorem, wszystkie zostały podpisane.

Instytut Historyczny: Opierając się jedynie na wyrywkowych opiniach i uwagach przewodniczących komisji (funkcję tę mogą pełnić wszyscy pracownicy samodzielni) oraz promotorów, możemy stwierdzić, że egzaminy dyplomowe przeprowadzane są prawidłowo, zgodnie z wymaganiami i obowiązującymi procedurami, czego dowodem są zapisy w protokołach (m.in. na podstawie analizy stawianych pytań przez promotorów i recenzentów). Blisko 85% egzaminów dyplomowych zdawanych jest na ocenę bardzo dobrą. Warto zaznaczyć, że wprowadzenie elementu, jakim jest prezentacja pracy przez studenta okazało się bardzo dobrym zabiegiem. Wielu studentów skorzystało z wizualnej formy prezentacji. Owocne i merytoryczne były dyskusje. Ogólne dane liczbowe dotyczące ocen z egzaminów dyplomowych oraz na dyplomach ukończenia studiów przedstawia tabela nr 1. Wszystkie prace zostały pozytywnie zweryfikowane przez system antyplagiatowy (a te sprawdzone pod kątem AI nie wykazały żadnych nieprawidłowości). Rozkład wszystkich ocen i zaliczeń w ramach programu studiów przedstawia tabela nr 2.

Etap studiów	Kierunek	Liczba osób	Oceny							
			Egzamin					Dyplom		
			5,0	4,5	4,0	3,5	3,0	5,0	4,5	4,0
	Studia stacjonarne									
lic.	Dziedzictwo kultury materialnej	17	13	2	1	1	0	6	10	1
	Historia	36	31	3	1	0	1	9	25	2
	Militarizacja	4	4	0	0	0	0	2	2	0
mgr	Historia	23	21	0	2	0	0	20	1	2
	Historia w przestrzeni publicznej	13	10	2	0	0	1	10	2	1
I. Razem studia stacjonarne:		93	79	7	4	1	2	47	40	6
	Studia zaoczne									
lic.	Historia	19	16	2	1	0	0	2	13	4
mgr	Historia	11	10	1	0	0	0	11	0	0
II. Razem studia zaoczne:		30	26	3	1	0	0	13	13	4
Studia ogółem (I+II):		123	105	10	5	1	2	60	53	10

Etap studiów	Kierunek	Oceny / zaliczenia							
		5,0	4,5	4,0	3,5	3,0	2,0	zal	n/zal
Studia stacjonarne									

lic.	Dziedzictwo kultury materialnej	3687	705	507	1541	856	131	376	18
	Historia	2286	1203	1296	1638	1355	493	750	134
	Militarioznawstwo*	?	?	?	?	?	?	?	?
I. Razem studia licencjackie:		5973	1908	1803	3179	2211	624	1126	152
mgr	Historia	1110	264	255	439	361	32	176	6
	Historia w przestrzeni publicznej	744	120	72	281	55	26	29	10
II. Razem studia magisterskie:		1854	384	327	720	416	58	205	16
III. Razem studia stacjonarne (I+II):		7827	2292	2130	3899	2627	682	1331	168
Studia zaoczne									
lic.	Historia	447	150	279	344	293	98	174	22
mgr	Historia	699	48	66	236	88	1	46	0
IV. Razem studia zaoczne:		1146	198	345	580	381	99	220	22
V. Studia ogółem (III+IV):		8973	2490	2475	4479	3008	781	1551	190

* W systemie brak rozkładu ocen dla kierunku Militarioznawstwo

Instytut Kulturoznawstwa: W roku akademickim 2024/2025 zastosowano nową procedurę przeprowadzenia egzaminów dyplomowych. Egzamin rozpoczynał się 5 minutową prezentacją, podczas której studenci przedstawiali założenia teoretyczne pracy, przeprowadzone badania, wnioski, zastosowaną metodologię i ewentualne kontrowersje. Taka forma okazała się bardzo pomocna w ocenie samego egzaminu a także pozwala studentom w prosty i syntetyczny sposób podsumować to, nad czym pracowali długi czas. Komisje odnosiły wrażenie, że w niektórych przypadkach dopiero takie syntetyczne podsumowanie pozwoliło studentom zobaczyć i zrozumieć cały proces badawczy. Po prezentacji promotor inicjował dyskusje nad pracą zadając pytanie. Kolejne pytanie pochodziło od recenzenta. W protokole wpisywano jako pytanie pierwsze „Prezentacja pracy dyplomowej i dyskusja nad pracą dyplomową” oraz ocenę za ten komponent. Pozostałe pytania wpisywano zgodnie z dotychczasowymi zasadami wydziałowymi. Analiza protokołów z egzaminu pozwala stwierdzić, że podczas egzaminu komisja dba o przeprowadzenie po prezentacji dyskusji na dwóch poziomach: ogólnoteoretycznym, będącym sprawdzeniem wiedzy i sprawności analitycznej adekwatnej do poziomu studiów (lic/mgr). Zadawane są pytania teoretyczne dotyczące szeroko pojmowanej kultury i metodologii kulturoznawczej (np. szczegółowa problematyka filmoznawcza odnoszona jest do szerszych specyficznie kulturoznawczych badań nad filmem). Ponadto komisja zadaje szczegółowe pytanie nawiązujące do problematyki pracy. Daje się obserwować zbyt słabe zróżnicowanie ocen z prac oraz z egzaminu magisterskiego. Doprowadza to do dewaluacji ocen i sprawia wrażenie, że promotorzy i recenzenci oceniają pracę za to, że w ogóle powstała, nie uwzględniając rozpiętości ocen od 2 – 5. Rozkład oceny prac wystawionych w recenzjach i ocena z egzaminu kształtuje się następująco:

lic. Czerwiec rec. 5/5/egz. 5

lic. Lipiec rec. 4,5/5/egz. 5

lic. Lipiec rec. 5/5/egz. 5

Lic. Wrzesień 5/5/egz. 5

lic. Wrzesień 5/5/egz. 5

lic. Lipiec rec. 5/5/egz. 5

lic. marzec 2025 rec. 3,5/4/egz. 4

mgr lipiec rec. 3,5/5= ostateczna ocena z pracy 4,5/egz. 5

mgr lipiec rec. 5/5/egz. 5

Zaleca się, by recenzje jasno uzasadniały wysoką ocenę pracy, wskazywały na jej mocne strony, np.: szczególnie rzetelnie przeprowadzone badania, świadomość metodologiczną studenta lub oryginalność ujęcia tematyki. Spośród analizowanych 9 procedur dyplomowych:

- Zgodnie z § 64.9 Regulaminu Studiów jedna studentka studiów magisterskich otrzymała dyplom w wyróżnieniu.

- Komisja wyróżnia też jedną pracę licencjacką i zdecydowała o podwyższeniu oceny końcowej na 5,0. Odbyło się to podczas egzaminu dyplomowego, poprzez wpisanie do protokołu decyzji komisji. Brak danych dotyczących rozkładu ocen w ramach programu studiów oraz rozkładu ocen z dyplomowania

Instytut Muzykologii:

A. Ocena prawidłowości przeprowadzania egzaminów dyplomowych:

W trosce o nieustanne podnoszenie poziomu kształcenia w roku sprawozdawczym wprowadzono nowe zasady dyplomowania w Instytucie Muzykologii UW. Najbardziej istotną zmianą jest wprowadzenie obowiązkowej prezentacji najważniejszych wyników zrealizowanej pracy, która może mieć – za zgodą studenta i promotora – charakter otwarty (publiczny). Część studentów skorzystała w pełni z tej możliwości. W dwóch przypadkach wspólna prezentacja dotyczyła grupy 2 lub 3 licencjuszy (w obecności wszystkich promotorów i recenzentów), natomiast w kolejnych dwóch w prezentacji uczestniczyły także osoby spoza Komisji. Dalsza część obrony miała już charakter zamknięty (tylko w gronie członków Komisji). Wprowadzenie tej innowacji miało na celu nie tylko sam fakt wykazania się umiejętnością prezentacji osiągniętych wyników, ale także ich szersze upowszechnienie. W trosce o prawidłowy przebieg oraz możliwość komplementarnej oceny, wszystkim egzaminom dyplomowym na obydwu poziomach studiów (licencjackim i magisterskim) przewodniczył dyrektor Instytutu Muzykologii (z wyjątkiem jednej obrony licencjackiej oraz dwóch magisterskich, kiedy pełnił funkcję promotora bądź recenzenta). Można więc z pełnym przekonaniem potwierdzić prawidłowość przeprowadzenia egzaminów końcowych. Należy dodać, że wszystkie przedstawione do obrony prace (licencjackie i magisterskie) uzyskały pozytywny wynik systemu antyplagiatowego, daleki od przekroczenia dozwolonego poziomu zbieżności, co stanowi dodatkowe potwierdzenie właściwego procesu doboru i oryginalności tematyki prac. Zastrzeżeń nie budzi także system oceniania. Zgodne, co najwyżej nieznacznie odbiegające od zgodności (w granicach do pół stopnia), były oceny promotora i recenzenta, jak i poszczególnych członków komisji egzaminacyjnej. W ramach końcowych egzaminów licencjackich wystawiono oceny 4,0, 4,5 lub 5,0 (podobnie było w odniesieniu do prac magisterskich), ze zdecydowaną przewagą ocen bardzo dobrych. To wszystko świadczy z jednej strony o wysokim poziomie przedstawianych do obrony prac oraz bardzo dobrym przygotowaniu studentów do egzaminu końcowego. Pozytywne oceny potwierdzają zarazem wysokie kompetencje kadry pedagogicznej, jak również prawidłowy przebieg kształcenia w toku całych studiów licencjackich oraz magisterskich.

B. Rozkład ocen z egzaminów dyplomowych:

B.1 Muzykologia, studia stacjonarne I stopnia, rok akademicki 2024/2025.

Sumaryczna ilość ocen: 12

Ocena	Ilość	Procent
2,0	0	0,00
3,0	0	0,00
3,5	0	0,00
4,0	0	0,00
4,5	1	8,33
5,0	11	91,67

B.2 Muzykologia, studia stacjonarne II stopnia, rok akademicki 2024/2025

Sumaryczna ilość ocen: 4

Ocena	Ilość	Procent
2,0	0	0,00
3,0	0	0,00
3,5	0	0,00
4,0	0	0,00
4,5	0	0,00

5,0	4	100,00
-----	---	--------

C. Rozkład ocen uzyskanych na dyplomach ukończenia studiów:

C.1 Muzykologia, studia stacjonarne I stopnia, rok akademicki 2024/2025

Sumaryczna ilość ocen: 12

Ocena	Ilość	Procent
2,0	0	0,00
3,0	0	0,00
3,5	0	0,00
4,0	1	8,33
4,5	5	41,67
5,0	6	50,00

C.2 Muzykologia, studia stacjonarne II stopnia, rok akademicki 2024/2025

Sumaryczna ilość ocen: 4

Ocena	Ilość	Procent
2,0	0	0,00
3,0	0	0,00
3,5	0	0,00
4,0	0	0,00
4,5	0	0,00
5,0	4	100,00

Instytut Pedagogiki:

**Rozkłady ocen z egzaminów dyplomowych
z rozdzieleniem kierunków, poziomów i trybów studiów.**

Studia	Oceny (liczba i procent ocen)									
	5 egz.	5 dypl.	4,5 egz.	4,5 dypl.	4 egz.	4 dypl.	3,5 egz.	3,5 dypl.	3 egz. .	3 dypl.
PE-K0-S1 Pedagogika, stacjonarne I stopnia (80 stud.-100%)	65 81,25 %	59 73,75 %	9 11,25 %	16 20%	6 7,5%	5 6,25%	0	0	0	0
PE-K0-Z1 Pedagogika, zaoczne I stopnia (32 stud.-100%)	17 53,13 %	21 65,63 %	8 25%	5 15,63 %	7 21,88 %	4 12,5%	0	1 3,13 %	0	1 3,13 %
PE-AKPN-K0-S2 Pedagogika - dla abs. st. ped., stacjonarne II stopnia (25 stud.-100%)	21 84%	17 68%	3 12%	5 20%	1 4%	3 12%	0	0	0	0
PE-AKPN-K0-Z2 Pedagogika – dla abs. st.	18 64,29 %	20 71,43 %	8 28,57 %	7 25%	1 3,57%	1 3,57%	1 3,57 %	0	0	0

ped., zaoczne II stopnia (28 stud.-100%)										
PE-I-K0-S2 Pedagogika, stacjonarne studia II stopnia (24 stud.-100%)	17 70,83 %	22 91,67 %	6 25%	1 4,17%	1 4,17%	1 4,17%	0	0	0	0
PPW-K-SM Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna, stacjonarne jednolite mgr (24 stud.-100%)	16 66,67 %	17 70,83 %	7 29,17 %	7 29,17 %	1 4,17%	0	0	0	0	0
PPW-K-ZM Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna, Niestacjonarne jednolite mgr (17 stud.-100%)	15 88,24 %	8 47,06 %	2 11,76 %	3 17,65 %	0	6 35,29%	0	0	0	0
PES-K-SM Pedagogika specjalna, stacjonarne jednolite mgr (14 stud.-100%)	11 78,57 %	12 85,71 %	2 14,29 %	2 14,29 %	0	0	1 7,14 %	0	0	0
PES-K-ZM Pedagogika specjalna, niestacjonarne jednolite mgr (13 stud.-100%)	4 30,77 %	12 92,31 %	6 46,15 %	1 7,69%	3 23,08 %	0	0	0	0	0

Analiza rozkładu ocen z egzaminów dyplomowych (w zależności od kierunku, poziomu i trybu studiów) wskazuje, że oceny:

- bardzo dobre (5) stanowią zdecydowaną większość spośród wystawianych ocen, od 30,77% do 88,24% z nich, [**wyjątkiem jest pedagogika specjalna, niestacjonarna, gdzie oceny bdb stanowiły 30,77%, a db 46,14%*]
- dobre plus (4,5) i dobre (4) stanowią od 3,57% do 46,15%
- dostateczne plus (3,5) zajmują od 3,57% do 7,14% z puli wszystkich ocen, przy czym wystawiane są sporadycznie (uzyskały je tylko 2 osoby) i są to najniższe oceny, jakie studenci uzyskują z egzaminów dyplomowych.

Z analizy rozkładu ocen uzyskiwanych na dyplomach w zależności od kierunku, poziomu i trybu studiów) wynika, że oceny:

- bardzo dobre (5) to największa liczba spośród wszystkich wystawionych ocen, stanowiąca od 47,06% do 92,31% z nich,
- dobre plus (4,5) i dobre (4) stanowią z kolei od 3,57% do 35,29%,
- dostateczne plus (3,5) i dostateczne (3) wystawiane są z rzadka i zajmują po 3,13% z puli wszystkich ocen (uzyskały je tylko 2 osoby).

Wysokie oceny uzyskiwane przez studentów z egzaminów dyplomowych postrzegać można jako miarę ich sukcesów w procesie zdobywania wiedzy i umiejętności podczas studiów, wynik nakładu ich pracy i dobrego przygotowania się do egzaminów. Jednakże może to być również efektem bardzo przychylnego oceniania przez egzaminatorów osiągnięć studentów. Trudno to jednak jednoznacznie określić na podstawie tylko tych danych, wystawiane oceny mogą być bowiem adekwatne do wymagań i ich sprostaniu przez studentów lub też zawyżane.

Instytut Psychologii: W roku akademickim 2024-2025 egzaminy dyplomowe prowadzone były zgodnie z bieżącymi Zarządzeniami Rektora UWr i Zarządzeniami Dziekana WNHiP oraz uchwałą Rady Instytutu z dnia 22 grudnia 2022. W obowiązującej od maja 2023 roku formule dyplomowania student na egzaminie otrzymuje trzy pytania: jedno dotyczące pracy magisterskiej od recenzenta i dwa pytania wylosowane z przygotowanego zestawu 30 zagadnień (obejmują one najważniejsze, kluczowe dla psychologii działy z okresu studiów od I do III roku, mają charakter problemowy, ze wskazaniem aplikacyjnym). Średnia ocen z odpowiedzi na trzy pytania jest podstawą ogólnej oceny z egzaminu dyplomowego. Aby zdać egzamin dyplomowy należy udzielić odpowiedzi na każde z trzech pytań i uzyskać ocenę przynajmniej 3.0 za odpowiedź na każde z nich. W Komisji egzaminacyjnej zasiadają przewodniczący komisji, promotor pracy i recenzent.

Egzaminy dyplomowe w roku akademickim 2024-2025 w znakomitej większości odbyły się stacjonarnie, była też możliwość zorganizowania egzaminu zdalnego na platformie MS Teams, z czego komisje korzystały okazjonalnie, głównie poprzez dołączenie online jednego z jej członków. Wszystkie przeprowadzone egzaminy dyplomowe przebiegły zgodnie z procedurą, prawidłowo i bez zakłóceń.

Rozkład ocen z egzaminów dyplomowych: Psychologia studia stacjonarne (75 egzaminów)

- Ocen bdb (5,0): 70 (93,33%)
- Ocen + db (4,5): 2 (2,66%)
- Ocen db (4,0): 2 (2,66 %)
- Ocen + dst (3,5): 0
- Ocen dst (3,0): 1 (1,33%)

Zdecydowanie przeważają oceny bardzo dobre, warto podkreślić, że dominują także oceny bardzo dobre jak chodzi o recenzje prac dyplomowych. Pojawiły się zaledwie 4 oceny niższe niż 5,0 w recenzjach monografii magisterskich. Średnia ocen jak chodzi o ogólny wynik studiów jest również bardzo wysoka. Najniższy wynik to 3,64 oraz 4,04.

Rozkład ocen z egzaminów dyplomowych: Psychologia studia niestacjonarne (125 egzaminów)

- Ocen bdb (5,0): 88 (70,4%)
- Ocen + db (4,5): 23 (18,4%)
- Ocen db (4,0): 9 (7,2 %)
- Ocen + dst (3,5): 5 4 %
- Ocen dst (3,0): 0

Podobnie jak w przypadku egzaminów dyplomowych na trybie dziennym, studenci wieczorowi w dominującym stopniu uzyskali oceny bardzo dobre a następnie + dobre. Wśród recenzji prac dyplomowych pojawiła się tylko jedna ocena 3,5. Pozostałe to wyłącznie oceny 4,5 oraz 5,0. Tylko 3 osoby uzyskały średnią ocen ze studiów na poziomie 3,9.

16. Zalecenia dotyczące zmian metod weryfikacji efektów uczenia się oraz warunków i form zaliczenia poszczególnych przedmiotów

CSNiE: Z analizy kart weryfikacji efektów uczenia się wynika, wg prowadzących, że w większości przypadków założone efekty zostały osiągnięte. Nie wskazano zaleceń dotyczących zmian metod weryfikacji. Formy zaliczenia danych przedmiotów są określane przez prowadzącego i są dopasowane do formatu zajęć.

Instytut Archeologii: Sugeruje się w dalszym ciągu przeprowadzanie hospitacji, a także rozmów korygujących w przypadkach przedmiotów najslabiej ocenianych (co dotyczy kadry prowadzącej zajęcia), daje to wymierne efekty w postaci poprawy ocen z zajęć, co przekłada się ogólną oceną jakości kształcenia. Nie ma konieczności zmiany samych metod weryfikacji efektów uczenia się, w Instytucie w zależności od kursu stosuje się różne formy zaliczeń: kolokwia, zaliczenia ustne, referaty, prezentacje

multimedialne, zaliczenia praktyczno-warsztatowe. Doceniono zróżnicowane formy prowadzenia zajęć oraz weryfikacji efektów uczenia, stąd też kierunek ten powinien być kontynuowany. Powinno to w efekcie przekładać się na częstsze stosowanie praktyk „wychodzących” poza salę wykładową oraz poza standardową konwencję ćwiczeń/wykładu.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Nie dostrzegamy konieczności wprowadzania zmian w zakresie metod weryfikacji efektów kształcenia czy też form metod zaliczania. Istniejące narzędzia są w zupełności wystarczające by nadzorować proces. Konieczne jest jedynie konsekwentne stosowanie istniejących przepisów i regulacji – odpowiednio do charakterystyki dyscypliny, tematyki zajęć oraz przygotowania studentów (elastyczność).

Instytut Historii Sztuki: brak zaleceń.

Instytut Historyczny: Nie widzimy potrzeby zmian metod weryfikacji efektów oraz form metod zaliczenia, bardziej potrzebna jest konsekwencja w ich stosowaniu. Z ankiet i zapisów w sylabusach wynika, że formy zaliczenia określone przez prowadzących są zróżnicowane – wypowiedzi ustne, prezentacje, kolokwia, referaty itp. Są one też dostosowane do rodzajów i potrzeb zajęć.

Instytut Kulturoznawstwa: Z badań przeprowadzonych przez przedstawiciela studentów w Zespole ds. Jakości Kształcenia wynika, że studenci II stopnia oczekują podejścia bardziej nastawionego na zapoznawanie się z przydatnymi narzędziami oraz więcej możliwości tworzenia własnych treści przy pomocy zróżnicowanych mediów. Analiza ankiet ewaluacyjnych za rok akademicki 2024/2025 wskazuje natomiast, że studenci na obu poziomach bardzo pozytywnie odnoszą się do przedmiotów, w których weryfikacja efektów kształcenia i formy zaliczenia obejmują kreatywne bądź analityczne projekty zaliczeniowe (indywidualne i grupowe).

Instytut Muzykologii: W semestrze zimowym na kierunku: muzykologia zostało wypełnionych 5 kart weryfikacji efektów uczenia się, tj. 10,4% możliwych, w semestrze letnim – 2 karty weryfikacji efektów uczenia się, tj 5,1% możliwych. Najczęstszymi powodami niepełnego zrealizowania efektów uczenia się było niewykonanie zadań zaliczeniowych oraz przekroczenie liczby niedopuszczalnych nieobecności na zajęciach. Niewielka procentowo liczba wypełnionych przez wykładowców kart weryfikacji efektów uczenia się w poszczególnych semestrach roku akademickiego 2024/2025 nasuwa wniosek, iż proces weryfikacji efektów uczenia się na licencjackich i magisterskich studiach na kierunku: muzykologia jest przejrzysty i rzetelny. Stosowane przez wykładowców metody weryfikacji efektów uczenia się są różnorodne i odpowiednio dobrane do poszczególnych form prowadzonych zajęć dydaktycznych.

Instytut Pedagogiki: Ankietę ewaluacji zajęć dla nauczycieli akademickich wypełniły 22 osoby, przy czym dokonano jej modyfikacji w trakcie trwania roku akademickiego 2024/2025 (zmiana treści pytań i ograniczenie ich ilości z 27 do 16). W semestrze letnim uzupełniło ją 14 osób, a w semestrze zimowym 28 osób, jednak tylko 8 osób uzupełniło ją w całości, stąd różnica w zestawieniu ankiet (pozostałe osoby uzupełniły wyłącznie 6 pierwszych pytań, pozostawiając bez odpowiedzi kolejne 21 pytań). Prowadzący zajęcia wskazywali w semestrze zimowym, że *treści programowe w zakresie przedmiotu są właściwie dobrane i wspierają osiągnięcie planowanych efektów uczenia się*, co jednocześnie korespondowało z ich przekonaniem o braku konieczności wprowadzenia zmian w odniesieniu do efektów uczenia się i brakiem takowych propozycji. Zdecydowana większość prowadzących zajęcia w semestrze zimowym nie dostrzegała potrzeby wprowadzenia jakichś zmian w kolejnym cyklu dydaktycznym. Sporadycznie wskazywano, że wymiar godzin przedmiotu powinien być zwiększony, jednak ponad ¾ pracowników w semestrze letnim uznało, że obecna liczba godzin umożliwia realizację treści programowych w stopniu satysfakcjonującym i bardzo satysfakcjonującym. Z kolei na pytanie: *Czy w kolejnym cyklu dydaktycznym warto byłoby dokonać zmian w treściach programowych, efektach uczenia się, a może w zakresie wymiaru godzin poszczególnych realizowanych przez Panią/ Pana przedmiotów?* odpowiedzi udzielili wszyscy ankietowani pracownicy, jednak z uwagi na brak udostępnienia ich treści nie ma możliwości odniesienia się do poruszanych w nich kwestii. (Przypuszczalnie pytanie było otwarte, jednak udostępniono tylko 3 najnowsze odpowiedzi, z

udzielonych 14-tu. Każda z 3 udostępnionych odpowiedzi jest twierdząca, przy czym jedna jest samą odpowiedzią „tak”, druga odnosi się do efektów kształcenia i wskazuje, że *należy zweryfikować formy sprawdzania efektów uczenia się – zadawania prac pisemnych, refleksji własnych czy tzw. „etycznego m”*; z kolei ostatnia odnosi się do ograniczenia liczebności grup ćwiczeniowych do 20 studentów. Jednakże większość pracowników pozytywnie oceniała liczebność grup, jako adekwatną do formuły realizowanych zajęć i nie wymagającą zmiany. [brak możliwości rozwinięcia wątku – zaznaczono 2 odpowiedzi z propozycją i uzasadnieniem zmiany, ale nie udostępniono ich w wynikach ankiety, oprócz jednej odpowiedzi z pytania omówionego powyżej]. Pracownicy w zdecydowanej większości, nie dostrzegali potrzeby zmiany metod oceniania i form zaliczenia, przypuszczalnie uznając adekwatność dotychczasowych rozwiązań. Tylko 2 osoby udzieliły odpowiedzi wskazując *propozycje i uzasadnienie zmiany*, ale nie udostępniono ich w wynikach ankiety. Połowa prowadzących zajęcia w semestrze zimowym uważała, że treści programowe winny być zmodyfikowane [brak możliwości rozwinięcia wątku – zaznaczono 3 odpowiedzi z propozycją i uzasadnieniem zmiany, jednak nie udostępniono ich w wynikach ankiety], ale już w semestrze letnim wszyscy wypełniający ankietę uznali, że treści te są bardzo dobrze i adekwatnie dopasowane do formy zajęć oraz odpowiadają zakładanym efektom kształcenia, co wskazuje na brak konieczności ich modyfikowania. Jedna osoba uznała, że liczba punktów ECTS przypisanych do przedmiotów, jak i jego umiejscowienie w programie studiów, powinny ulec zmianie, ale nie uzasadniła tych wskazań. Reasumując:

Analiza ankiet i udostępnionych odpowiedzi otwartych nie wykazała potrzeby modyfikacji oczekiwanych efektów kształcenia oraz warunków i form zaliczenia poszczególnych przedmiotów.

Przyjęte wnioski należy traktować z dużą dozą ostrożności z uwagi na niewielką liczbę uzupełnionych przez pracowników ankiet - uzyskane wyniki mogą nie być reprezentatywne dla ogółu nauczycieli akademickich Instytutu Pedagogiki.

Instytut Psychologii: Na podstawie analizy kart weryfikacji efektów kształcenia nie stwierdzono konieczności przeformułowania efektów kształcenia. W przypadku żadnego z przedmiotów nie wprowadzono zaleceń dotyczących przeformułowania efektów uczenia się, ponieważ prowadzący zajęcia nie widzą uzasadnienia, dla którego takie zmiany miałyby być dokonane. Zaskakującym faktem są uzyskiwane co roku wyniki w zakresie wypełnionych kart weryfikacji efektów uczenia się. W semestrze letnim 2024/2025 były to zaledwie 3 karty na 351 możliwych, co stanowi 0,85% kart możliwych do uzyskania. Zaskakująca wydaje się taka ilość wypełnionych kart w kontekście tak dużej ilości realizowanych zajęć dydaktycznych. Warto zastanowić się i zweryfikować, czy na pewno wszyscy prowadzący dopełniają obowiązku i rzetelnie realizują obowiązek zgłaszania kart po zakończonym semestrze. Widoczny trend wskazywałby na to, że studenci prawie w ogóle nie uzyskują ocen 2,0. Proponowane zmiany na podstawie analizy wybranych kart dotyczą: a. Częstszego korzystania przez studentów z konsultacji z prowadzącymi, co umożliwi trwalsze przyswajanie wiedzy; b. Zachęcania studentów do bardziej intensywnej pracy własnej; c. Zwiększenie częstotliwości przypominania o warunkach zaliczenia przedmiotu i terminach oddawania zadań/prac zaliczeniowych.

17. Opinie i zalecenia dotyczące realizowanych programów studiów, w tym realizacji zakładanych efektów uczenia się

CSNiE: Z analizy ankiet studenckich i komentarzy oraz ankiet prowadzących zajęcia widać w dużej mierze zadowolenie z aktualnego programu studiów po obu stronach. Można na tej podstawie stwierdzić, że poprzednio wprowadzone modyfikacje programowe zdały egzamin i przyniosły spodziewane rezultaty. Z tego względu kierunkowy zespół ds. oceny jakości kształcenia nie widzi aktualnie potrzeby wprowadzania kolejnych modyfikacji w programie studiów. Podobnie jednak jak w poprzednich latach należy zastanowić się nad sposobami na przekonanie większej liczby studentów do wypełniania ankiet ewaluacyjnych oraz uzupełniania ocen o komentarze, z których realnie udałoby się wyciągnąć wnioski.

Instytut Archeologii: Pojedyncze sylabusy i programy zajęć powinny zostać w przyszłości zmodyfikowane ze względu na dynamiczny, multidyscyplinarny rozwój dyscypliny oraz dostępność do szerszego wachlarza możliwości technicznych i sprzętowych jakie ma Instytut.

Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej: Z ankiet zarówno studentów jak i prowadzących nie wynika, aby były konieczne daleko idące zmiany w zakresie programu studiów - należy raczej doskonalić formy realizacji efektów w obrębie już realizowanych przedmiotów.

Instytut Historii Sztuki: brak opinii i zaleceń.

Instytut Historyczny: Ze względu na to, że pojawiły się zarówno uwagi prowadzących, jak i studentów, dotyczące programu studiów, w roku akademickim 2024/2025 zdecydowaliśmy się na modyfikację programu studiów. Zwiększyliśmy liczbę zajęć kierunkowych i epokowych (na studiach licencjackich przy każdej epoce pojawił się warsztat i źródła, a na magisterskich zajęcia ogólne z każdej epoki) oraz dotyczących metodologii, skutkujących lepszym przygotowaniem merytorycznym oraz warsztatowym (proseminarium i historia historiografii na licencjacie i warsztat pisarski na studiach magisterskich).

Instytut Kulturoznawstwa: Zebrane przez przedstawiciela studentów w Zespole postulaty osób studiujących ws. programu dotyczą m.in. potrzeby wprowadzenia większej liczby przedmiotów poruszających tematykę kultury popularnej. Zespół rekomenduje, podążając za głosami, które pojawiły się na spotkaniach z udziałem wszystkich pracowników Instytutu, aby dostosować program zajęć do kompetencji i zainteresowań badawczych obecnych pracowników IK. W związku z wymianą pokoleniową wśród wykładowców i zmianą preferencji studentów część przedmiotów oferowanych obecnie należy zastąpić innymi. Jednym z przykładów może być "antropologiczny film dokumentalny" w ramach specjalności "kultura filmowa", który był prowadzony przez prof. Nobisa i prof. Nahirnego - żaden z nich nie pracuje już w Instytucie, a program specjalności skorzystałby na atrakcyjności, gdyby wprowadzić w miejsce wspomnianych zajęć wykład bardziej ogólny: "film dokumentalny"; wątpliwości zgłoszono również np. wobec zasadności utrzymywania w programie przedmiotu "religia i duchowość" po odejściu na emeryturę prof. Izoldy Topp-Wójtowicz. Są to jednak wyłącznie wybrane, wstępne sugestie; określenie ostatecznego kształtu zmian programowych musi z całą pewnością zostać poprzedzone znacznie szerszymi analizami i konsultacjami w gronie całego zespołu pracowników Instytutu, które zostaną podjęte w bieżącym roku akademickim.

Instytut Muzykologii:

Muzykologia, studia stacjonarne I stopnia

- Program studiów muzykologicznych realizowanych na UWr przechodził liczne zmiany i modyfikacje poczynając od uruchomienia kierunku w 2003 roku. Zmiany te miały na celu poprawę jakości kształcenia i usprawnienie toku studiów, a także spełnienie wymogów ministerialnych dotyczących programu studiów. Największe zmiany programowe wprowadzono w roku akademickim 2017/2018. Nowy program został opracowany przez członków Kierunkowego Zespołu ds. Zapewnienia Jakości Kształcenia w Instytucie Muzykologii: Przewodniczącą Zespołu, dr Agnieszkę Drożdżewską, dra hab. Bogusława Rabę i dra Sławomira Wierzchowskiego. Poszerzono ofertę zajęć o liczne nowe przedmioty np. z zakresu audiosfery i muzyki popularnej, a także cieszące się dużym zainteresowaniem studentów zajęcia terenowe.
- Oferta programowa w Instytucie Muzykologii cechuje się dużą różnorodnością tematyki zajęć dydaktycznych. Wzbogacana jest ona o organizowane od kilku lat objazdy kompleksowe objazdy muzykologiczne i etnomuzykologiczne (np. obóz terenowy w Zbąszyniu zorganizowany w lipcu 2025 r. przez prof. dra hab. Zbigniewa Przerembskiego i dr Agnieszkę Drożdżewską), zajęcia realizowane w bibliotekach i archiwach, spacerzy dźwiękowe i inne zajęcia terenowe (np. prowadzone przez dr Kamilę Staśko-Mazur zajęcia połączone z badaniem niecodziennych obiektów dźwiękowych w przestrzeni Wrocławia) oraz organizowane przez prof. dr hab. Bożenę Muszkalską zagraniczne wyprawy etnomuzyko-logiczne do krajów afrykańskich, które w ostatnich latach odbywały się w trybie corocznym (w 2023 zrealizowany został wyjazd do Malawi, w 2024 - na Madagaskar, w 2025 – do Ugandy). Ofertę programową na muzykologii poszerzają również odbywające się w Instytucie Muzykologii wykłady, seminaria i warsztaty ponadprogramowe, jak np. warsztaty prowadzone w styczniu 2025 przez amerykańskiego etnomuzykologa dra Christophera

Ballengee, seminarium prof. dra hab. Tomasza Jeża z Instytutu Muzykologii UW w dniu 9 grudnia 2024, wykład z muzyką na żywo dotyczący sposobów rekonstrukcji muzyki średniowiecznej prowadzony przez mgr Julietę Gonzalez-Springer i dra Ryszarda Lubienieckiego, zorganizowany w dniu 4 grudnia 2025 r. Studenci muzykologii mogą także uczestniczyć w odbywających się w naszym instytucie konferencjach i seminariach. 29 listopada 2024 odbyło się II Seminarium Badawczo-Edukacyjne „Konteksty Hałasu” zorganizowane przez Instytut Muzykologii, Organizację Społeczną ORION i Instytut Ekologii Akustycznej, zaś 6 czerwca 2025 r. I Międzyinstytutowe Poznańsko-Wrocławskie Seminarium Muzykologiczne Res Facta Nova „(Nie)pamięć i zapomnienie w muzyce” (6.06.2025) zorganizowane przez Instytut Muzykologii Uniwersytetu Wrocławskiego, Instytut Muzykologii Uniwersytetu Adama Mickiewicza oraz redakcję pisma „Res Facta Nova. Teksty o muzyce współczesnej”.

- W Instytucie Muzykologii działa Pracownia Badań Pejzażu Dźwiękowego, powołana w 2009 roku z inicjatywy dra Roberta Losiaka (do 1.07. 2025 wchodziła ona w skład Instytutu Kulturoznawstwa). W ramach działalności pracowni organizowane są liczne działania badawcze i edukacyjne (seminaria, wykłady, spacer dźwiękowy) dotyczące pejzażu dźwiękowego oraz ekologii akustycznej. Pracownia Muzykologii Cyfrowej, kierowana przez dra Grzegorza Joachimiaka powstała w marcu 2024 r. w ramach jej działalności i organizowanych przez nią wykładów i warsztatów z udziałem polskich i zagranicznych naukowców studenci muzykologii mogą zapoznać się z zastosowaniem nowych technologii w badaniach muzykologicznych.
- Nowy program studiów muzykologicznych jest stale modyfikowany poprzez wprowadzanie nowych przedmiotów i różnicowanie oferty przedmiotów fakultatywnych. Podkreślić należy także, że absolwenci naszego kierunku mogą podjąć trwające przez dwa semestry studia podyplomowe w Instytucie Muzykologii na kierunku „Dźwięk i audiosfera”. Kierownikiem studiów podyplomowych jest prof. dr hab. Bożena Muszkalska. Oferowane w ich programie zajęcia dydaktyczne prowadzone są przez naukowców specjalizujących się w badaniach nad dźwiękiem i audiosferą, kompozytorów, wykładowców Instytutu Muzykologii UW i Instytutu Historii Sztuki UW, Instytutu Kulturoznawstwa, a także gościnnie przez wykładowców z Uniwersytetu Adama Mickiewicza, Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, Poli-techniki Wrocławskiej i innych uczelni.

Muzykologia, studia stacjonarne II stopnia

- Podobnie jak w przypadku stacjonarnych studiów licencjackich, nowy program studiów magisterskich muzykologii, wprowadzony od roku akademickiego 2017/2018 i modyfikowany w kolejnych latach, charakteryzuje się bogatą ofertą programową. Uwzględnia ona różnorodne kierunki badań naukowych prowadzonych w Instytucie, którymi są: badania nad historią muzyki Wrocławia i regionu Dolnego Śląska, a także antropologią muzyczną i ludowymi tradycjami muzycznymi, audiosferą Dolnego Śląska, nowożytną historią muzyki powszechnej oraz metodologią współczesnej muzykologii. Tematyka prowadzonych zajęć dydaktycznych dotyczy m.in. takich zagadnień, jak kultura muzyczna Śląska, współczesna antropologia muzyczna, dziennikarstwo i edytorstwo muzyczne. Oferowane są także zajęcia terenowe *Dziedzictwo muzyczne i pejzaż dźwiękowy Dolnego Śląska*.
- Pełny cykl dydaktyczny realizowany na studiach licencjackich i magisterskich wg nowego programu studiów zakończył się dopiero kilka lat temu - w roku akademickim 2019/2020, więc na tak wczesnym etapie nie zalecamy wprowadzania większych zmian programowych oraz dotyczących realizacji zakładanych efektów kształcenia. Podkreślić należy pozytywne efekty zmian wprowadzonych w programie studiów zarówno I, jak i II stopnia, polegających na wzbogaceniu i dywersyfikacji oferty programowej. Stałe poszerzanie oferty programowej, stosowanie metod poglądowych oraz wprowadzanie niekonwencjonalnych rozwiązań powoduje wciąż żywe zainteresowanie kandydatów naszym kierunkiem, o czym świadczy utrzymującą się od kilku lat duża liczba zgłoszeń na studia licencjackie oraz przyjęcie w rekrutacji na studia II stopnia na rok akademicki 2025/2026 znacznie większej w porównaniu z ubiegłymi latami liczby kandydatów.

Instytut Pedagogiki: Zdecydowana większość prowadzących uznała, że poziom merytoryczny wykonywanych przez studentów zadań, prac zaliczeniowych, projektów i zaliczeń odpowiada

ustalonym standardom w stopniu satysfakcjonującym, przy czym jedna osoba wskazała, że *aktywność przejawiają w większości te same osoby, podczas gdy reszta grupy wykazuje pasywność*. Pozytywne wyniki samozadowolenia pracowników z przeprowadzonych przez nich zajęć dydaktycznych również zdają się potwierdzać realizację zakładanych efektów kształcenia, co z kolei koreluje z wynikającym z ankiet brakiem potrzeby modyfikowania programów studiów i efektów kształcenia. Jednocześnie pojawiały się opinie wskazujące na występowanie pewnych trudności podczas realizacji przedmiotów. Prowadzący wskazywali na warunki lokalowe i techniczne (*zbyt małe sale, niedostosowane do licznych grup; brak sprawnych projektorów; brak dostępu do sieci uniwersyteckiej; awarie sprzętu*), trudności związane z harmonogramem zajęć (*zajęcia do godz. 20.30*), jak i *niesamodzielność pracy studentów przy wykorzystaniu AI do zadań wymagających pracy własnej w domu*. [brak możliwości rozwinięcia wątku – zaznaczono tylko 3 najnowsze odpowiedzi, nieznana pozostaje treść pozostałych 11 odpowiedzi]. Niestety nie ma możliwości określenia, czy i jakiego rodzaju wsparcia w rozwiązaniu wskazywanych przez siebie trudności oczekują pracownicy ze strony Uczelni, gdyż na 14 udzielonych odpowiedzi, do analizy udostępniony tylko 3 najnowsze odpowiedzi [dwie osoby wskazały, że nie potrzebują niczego, a jedna oczekiwała *zapewnienia sprawnego sprzętu i dostępu do sieci uniwersyteckiej*]. Pytania dotyczące zgłaszania przez pracowników różnych propozycji zmian, trudności i oczekiwań odnośnie realizowanych przez nich przedmiotów i ich oceny realizacji zakładanych efektów kształcenia, zostały sformułowane w postaci pytań otwartych, a wobec udostępniania tylko 3 najnowszych odpowiedzi nie sposób na wnikliwszą analizę. Przyjęte wnioski należy traktować z dużą dozą ostrożności z uwagi na niewielką liczbę uzupełnionych przez pracowników ankiet - uzyskane wyniki mogą nie być reprezentatywne dla ogółu nauczycieli akademickich Instytutu Pedagogiki.

Instytut Psychologii: Brak zaleceń ze względu na ocenę weryfikacji efektów uczenia się w ramach poszczególnych przedmiotów oraz modułów specjalizacyjnych, jak również wyniki przeprowadzonych ankiet.

Sprawozdanie opracował: Wydziałowy Zespół ds. Oceny Jakości Kształcenia Wydziału Nauk Historycznych i Pedagogicznych Uniwersytetu Wrocławskiego w składzie: dr Marcin Bohr, mgr Agnieszka Czyrnek, dr hab. Robert Klementowski, prof. UWr, dr hab. Magdalena Matysek-Imielińska, prof. UWr, dr hab. Joanna Miklaszewska, prof. UWr, Mikołaj Nicpan, mgr Karolina Orman, dr Marek Podgórný, dr Magdalena Ślęzyk-Sobol, dr hab. Rafał Włodarczyk, prof. UWr – przewodniczący, dr Marcin Wisłocki, dr hab. Marek Wójcik, prof. UWr, na podstawie danych statystycznych dostępnych na stronie bip.uni.wroc.pl oraz sprawozdań kierunkowych zespołów ds. oceny jakości kształcenia: Centrum Studiów Niemcoznawczych i Europejskich im. Willy'ego Brandta; Instytutu Archeologii; Instytutu Etnologii i Antropologii Kulturowej; Instytutu Historii Sztuki; Instytutu Historycznego; Instytutu Kulturoznawstwa; Instytutu Muzykologii; Instytutu Pedagogiki; Instytutu Psychologii.

Wrocław, 27 listopada 2025r

Przewodniczący WZdsOJK

dr hab. Rafał Włodarczyk, prof. UWr